

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXIII. ÉVFOLYAM

6. SZÁM

1978. JÚNIUS

ÁRA: 60 FILLÉR

HARASZTI ALFRED: NYÁR

A szolgáltatást segítő szakszervezeti tevékenység tapasztalatai és további feladatai

A Postások Szakszervezetének Központi Vezetősége június 8-án tartott ülésén az írásos előterjesztés és Tanos Lászlóné titkár szóbeli kiegészítése alapján megvitatta szakszervezetünknek a postai munkát segítő tevékenységét és a további feladatokat. A vita során a X. kongresszus határozata egyik pontjának végrehajtását vizsgálta felül szakszervezetünk vezető testülete; jelentőségének megfelelő részletességgel igyekszünk mi is közreadni a tárgyalás anyagát.

Az V. ötéves terv indulásakor szakszervezetünk a postás dolgozókkal, a gazdasági és társadalmi vezetőkkel és tisztviselőkkel megvitatta, hogy melyek a posta legfontosabb feladatai, céljai ebben a tervidőszakban. Mivel a posta alaptevékenysége a szolgáltatás, a mennyiségi növekedés mellett legfontosabb feladat a minőség további javítása, a munka hatékonyságának növelése, a belső tartalékok feltárása és a munkafegyverem következetes szilárdítása.

A posta munkáját segítő szakszervezeti tevékenységnek vannak régóta alkalmazott, jól bevált módszerei. De ahogy a posta előtt álló feladatok változnak, amilyen mértékben a szolgáltatások technológiája fejlődik, ugyanolyan útemben kell az ezt segítő szakszervezeti munkának is előre haladnia.

Részvétel a tervezésben

Ha sorrendet állítunk fel a termelést segítő tevékenység részfeladatai között, az első, amiről beszélnünk kell, a tervezésben való közreműködés. Az e munkában való részvétel jogi feltételei megvannak, sőt az üzemi demokrácia fejlesztésére hozott határozat alapján bővültek. Mindemellett szakszervezetünk szükségének is tartja a dolgozóknak a tervezésben való közreműködését, mert a posta előtt álló feladatokat csak akkor lehet becsületesen végrehajtani, ha kijelölésükbe bevonják mindazokat, akikről az eredmények függenek.

A posta éves tervjavaslatát a központi vezetőség az elmúlt két évben már decemberben megvitatta. E vitákat a tárgyelejen a postai, majd a területi tervismertető nagyaktívva érkezteték követik, s ezeken a gazdasági vezetők és társadalmi tisztviselők mellett a legjobb szocialista brigádok vezetői is részt vesznek. Elmondhatjuk tehát, hogy a posta tervének előkészítése, kialakítása a szakszervezettel, a dolgozókkal együtt történik.

Nem lehetünk azonban elégedettek, mivel középszinten még nem mindenütt és minden esetben vitázták meg ilyen formában a terveket. Az évi végéig minden középszervező kialakul az együttes tanácskozási rendszere, s a terv megvitatása az együttes ülés feladata. Ebből következő, hogy ezt a tanácskozási időpontban kell megtartani, amikor a postaszerv tervét a dolgozók véleménye és

javaslatai szerint még meg lehet változtatni, módosítani.

A tervek kialakításakor gyakran mérlegelni kell a lehetőségeket és a feladatokat, s csak ennek alapján lehet meghatározni az utóbbiak sorrendjét. Előfordul, hogy a legelőbb tennivalók miatt egyes szakterületek fejlesztése háttérbe szorul. E döntésekről azonban minden érintett dolgozót kellőképpen tájékoztatni kell, s azt is meg kell mondani, hogy mi tette szükségessé ezeket az elhatározásokat. A csoporttervek nem lehetnek mások, mint a posta érdekei, a posta eredményei valamennyi postás munkájából tevődnek össze, viszont mozgósítani csakis pontosan ismert feladatokra lehet.

Munkaverseny-mozgalom

Nagyon szép hagyományai vannak a postán a munkaverseny-mozgalomnak. Ezt bizonyítja a szocialista brigádok számának növekedése, az eddig elnyert kitüntetések alakulása és az a tény, hogy a postai tervek megvalósítását eddig is, és ezután is a dolgozók versenymozgalma, áldozatvállalása segítette, viszi előre.

Egyre inkább azt hangsúlyozzuk, hogy a verseny lényegét az kepezi, hogy a maga területén minden dolgozó munkájának és tudásának legjavát adja, s hogy a verseny társadalmi célja egyúttal a személyiség és a szocialista tudat sokoldalú fejlesztése. Az elmondottakból egyértelműen következik, hogy olyan kezelhető versenyeket kell meghatározni, amelyek egyrészt teremtenek a dolgozók vállálását, a postaszervek és az egész posta feladatai között. Hatalmas erő rejlik a munkaverseny-mozgalomban, ezt azonban tudatossá kell tenni. Itt nyilvánul meg a szakszervezet mozgósító szerepe. Ebből adódik, hogy ne csak a szocialista brigádok különböző szintű tanácskozási, ne csak a tervismertető nagyaktívák, ne csak évente egy-két alkalommal szóljunk a versenymozgalom rendeltetéséről, nagyszerűségről, hanem minden alkalommal, amikor a dolgozókkal együtt elhatározzunk vagy értékelünk egy-egy részfeladatot. A munkaverseny szervezése, a gazdasági feladatok elvégzésére való mozgósítás, a felvilágosító és a nevelő munka a mindennapi szakszervezeti munkának szerves része kell hogy legyen. S ez vonatkozik a különböző szintű testületekre, minden tisztviselőre és aktivistára.

Üzem- és munkaszervezés

A helyes gazdálkodásnak minden időben nélkülözhetetlen feltétele az ésszerű takarékoskodás. Ez magába foglalja a pazarlás száműzését az anyagfelhasználásból, az eszközök rendeltetésszerű, kíméletes használatát és a munkával való takarékoskodást, azaz a munka célszerű megszervezését, a munkaidő hatékony kihasználását. Mind-

ennek feltételei a folyamatos anyag- és eszközellátottság, a kedvező munkahelyi légkör, jó munkakörülmények és a helyes bérpolitika. A felsorolt tényezők némelyikének alakulása nem rajtunk múlik. Sok minden a velünk szemben támasztott igényektől és a népgazdaság helyzetétől függ.

Az igények meglehetősen sok postai munkakörnél meghatározzák a szolgálati rendet, a több műszakot, az éjszakai és vasárnapi munkát. Aki a postai munkát vállalta, majd megszerette, az tudomásul vette ezeket a feltételeket is. Ez nem jelenti azt, hogy ne foglalkozzunk a különböző szolgáltatások munkarendjének egyszerűsítésével, más szolgáltató vállalatok és a kereskedelem tapasztalatainak hasznosításával.

Az mindenestre figyelembe kell venni, hogy a kedvező szolgálati rend mellett minden dolgozó méltán elvárja a munka célirányos szervezését és a folyamatos anyag- és eszközellátottságot. Ez egyik alapja a munkaidő kellő kihasználásának, a munkaerővel való takarékos gazdálkodásnak. Hogy a dolgozók valóban szívesen szeretnek dolgozni, azt szemléletesen fejezte ki felszólalásában Fudrer Károly központi vezetőségi tag, a Baranya megyei Távközlési Üzem dolgozója. Mint mondta, először az évi elején arra mozgósítottuk, hogy a brigádok vállalkoznak tegyenek. Másodszor a jóváhagyott terv alapján — úgy áprilisban — pótvállalásokra mozgósítottunk, utána a brigádok mozgósítanak bennünket a feltételek megteremtésére, mert akadozik az anyagellátás.

A gyorsuló műszaki haladás, nem kevésbé a munkaerőhiány megköveteli, hogy a munkaszervezés is lépést tartson a fejlődéssel. Jól és hatékonyan dolgozni, a szolgáltatások mennyiségét növelni, minőségüket javítani csak így lehet. Egyetlen vállalat sem létezik, amelynek ne lennének belső tartalékai. Ilyen belső tartalékokat rejtő lehetőség a postán a munka- és üzemszervezés javítása.

A szakszervezeti szerveknek, aktivistáknak is feladatuk a munkaszervezésben tapasztalható hibák feltárása, azok megszüntetésének és új módszerek bevezetésének szorgalmazása. Ez a termelést segítő tevékenységünknek szerves része, egyúttal alakítója a dolgozók jó munkahelyi közérzetének.

Ugyancsak szakszervezeti feladat az újítómozgalom szervezése, hangsúlyozva politikai jelentőségét, tudatformáló szerepét. Az újítási javaslatalkotó munka eredménye. Az alkotó módon dolgozó ember becsüdjünk meg és tiszteljünk! Örökdjünk afelett, hogy az újítók valóban megkapják az őket megillető díjazást. Még a sikertelen javaslatot is meg kell köszönni, nehogy a kudarc az újítót további ötletek kidolgozásától, újabb javaslatok megtételétől távol tartassa.

Segítenie kell a szakszervezetnek a feladattervek összeállításában is. Az egyes feladatok legyenek érthetők, kézzelfoghatók, és segítsék a posta fejlesztési terveinek megvalósítását.

Gondoskodás a dolgozókról

Amikor a szakszervezet termelést segítő tevékenységének tapasztalatait és a további feladatokat tárgyaljuk, nem feledkezhetünk meg arról, hogy munkánk középpontjában az ember, a postás dolgozó áll. Az ő véleményüket és javaslataikat várjuk a tervek kialakításánál, őket mozgósítjuk több és jobb munkára, az ő munkájuk hatékonyságának növelése végett szorgalmazzuk a szervezethez, a technika fejlődéséhez.

A több és jobb, a korszerűbb körülmények között végzett munkának együtt kell járnia a dolgozók életszínvonalának rendszeres emelkedésével. Az életszínvonalpolitika alapvető célja az, hogy sokoldalúan érvényesüljön az emberről való gondoskodás.

A szakszervezetek ez irányú tevékenysége együtt nőtt, formálódott és fejlődött a mozgalommal. E felelősségteljes munkához széles körű jogokat és hatásköröket biztosítottak számukra. Rendkívül fontos szerepet kaptak tehát a szakszervezeti testületek a tervek elkészítésében, mert itt tudják a leghatározottabban a dolgozókról való gondoskodást befolyásolni.

A dolgozók megtartásának és megbecsülésének ma már az egyik legfontosabb eszköze a róluk való gondoskodás. Az elmúlt két év ez irányú eredményeivel nem lehetünk elégedettek. Sokkal határozottabban és következetesebben kell segítenünk az előírt feladatok végrehajtását, az idevonatkozó határozatok érvényesítését. Sokszor még pénzügyi akadály is akad az előrelépésnek; úgy is fogalmazhatunk, hogy nem lehet pénzügyi akadály. Hogy a postai munkahelyek tisztábbak, barátságosabbak, kulturáltabbak legyenek, nem mindig az anyagiakon múlik.

Továbbképzés, nevelő munka

A szakszervezetnek a szolgáltatást segítő tevékenység körében beszélni lehetne még a kollektív szerződés szerepéről, a helyes bér- és jövedelempolitika kialakításának fontosságáról, a munkavédelemről, a rétegpolitikai tevékenységről. Egy dologról azonban nem szabad megfeledkezni, ez pedig a szakszervezeti mozgalom nevelő tevékenysége.

A központi vezetőség tavaly októberben tárgyalt a szakszervezeti nevelőmunka helyzetét, és állást foglalt az ezzel kapcsolatos időszerű feladatokról. Az állásfoglalás hangsúlyozza, hogy a nevelés a szakszervezet egyik alapfeladata: nem reszortfeladat, hanem munkánk valamennyi részterületét átfogó követelmény.

A munkára nevelés, a munkához való szocialista viszony fejlesztése kiemelt figyelmet érdemel.

Ismeretes előttünk, hogy a postás dolgozók szakképzettségi szintje az utóbbi években romlott. Ugyanakkor a posta munkája sok területen különleges szakismereteket, legalábbis általános műveltséget, kulturált magatartást és fegyelmet igényel. Mivel elsőrendű feladatunk a szolgáltatás, és mert a közönséggel a közvetlen kapcsolatunk mindennapos, a posta és a postás dolgozók munkáját a legszélesebb társadalmi ellenőrzés kíséri. Így a postás dolgozók általános műveltségének és szakképzettségének fejlesztése szorosan összefügg szolgáltatásaink fejlesztésével.

Szakszervezeti munkánk szerves részét kell képeznie a dolgozók tudatos nevelésének, az állásfoglalásokban és a közművelődési irányelvekben meghatározott feladatok teljesítésének. Csak fegyelmet, műveltséget és sokoldalú postai szakemberekkel tudjuk a napi munkát egyre magasabb színvonalon el látni, s a posta előtt álló műszaki fejlődés is a postás dolgozók szakértelmének, intelligenciájának és általános műveltségének állandó fejlesztését követeli meg.

A gazdálkodás hatékonysága és az elosztás lehetősége és mértéke között levő összefüggés — akár a postán, akár a népgazdasági szinten vizsgáljuk — pontosan kimutatható, jól nyomon követhető.

A szakszervezeteknek felvilágosító, meggyőző munkájuk során éppen az az egyik alapvető feladatuk, hogy ezeket az összefüggéseket minél jobban megvilágítsák, felismerhetővé tegyék, a dolgozók körében tudatosítsák.

Munkánkat nehezíti, hogy a tisztviselőknek nem mindegyike rendelkezik megalkotott gazdaságpolitikai ismeretekkel. Ezért nagy gondot kell fordítanunk továbbképzésükre.

Postai munkát segítő tevékenységből adódó további feladatok feltételezik, hogy minden szinten szorosabbá váljanak a kapcsolatok a tisztviselők és a gazdasági vezetők, valamint a tisztviselők és a tagság között. Csakis így válhat hatékonyabbá a gazdaságpolitikai agitáció és propaganda, a posta szakmai munkáját segítő szakszervezeti tevékenység.

Gondolatok a hozzászólásokból

Kuhn Béla központi vezetőségi tag, a pécsi televízióállomás dolgozója helyteleníti a bázisszemléletet, amely pusztán a mennyiségi teljesítmények növelésére törekszik. A

szolgáltatásoknál legalább annyira fontos a minőség állandó javítása. Ez viszont nem képzelhető el a képzettség rendszeres fejlesztése nélkül. Ugyanakkor meg kell változtatni azt a szemléletet is, amely az eredményekben való megnyugvást sugallja. Arra van szükség, hogy az elért eredmények birtokában, tudatában kialakuljon a feladatok ismerete.

Horn Dezső miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója — bár magától értendő szakszervezeti feladatnak tekinti — megköszönte a központi vezetőségnek, hogy megkülönböztetett fontosságot tulajdonít a szakmai munkát segítő tevékenységnek.

Rámutatott a folytonos, több műszakos szolgálati rend okozta gondokra is. A szolgáltatások iránti igények növekednek, velük párhuzamosan növekednek a szabad idő iránti igények is. Ez utóbbiakban a postások is érdekeltvé válnak. A posta vezetői felmérték a nehézségeket, és a munkarend megváltoztatásának lehetőségét az államigazgatási és társadalmi szervekkel egyeztetve lépésről lépésre kihasználják. A fejlődés végleges útja az automatizálás. Ez sem mentes azonban minden ellentmondástól, mert bizonyos mértékig megszünteti a megszokott kényelmet: megosztja a szolgáltató feladatait az igénybevevőkkel.

Összefoglalás

Besenyi Miklós, szakszervezetünk főtárgya a vita lényegét a következőkben foglalta össze:

A postás dolgozóknak megvannak az elkövetkezők a feladatok végrehajtására. Ezt segíti a munkaverseny. A posta e téren nincs lemaradva egyetlen ágazattól sem.

Amennyire fontos feladatnak tekintjük a munkára való mozgósítást, ugyanúgy nem teveszthetjük el szemünk elől a dolgozókról való gondoskodást. Mindenképpen keresnünk kell a kedvező munkarend kialakításának lehetőségeit, mert nem nyugodhatunk bele, hogy egyes dolgozó rétegeknek nem tudjuk megnyugtatóan biztosítani a heti pihenőnapot, és az évi rendes szabadságot.

Arra a kérdésre, hogy a szakszervezet fő feladatait egyidejűleg teljesíteni tudjuk-e, egyértelműen igennel kell válaszolnunk. A termelést segítő szakszervezeti munka tárgyi feltételei megvannak, a személyi feltételeket önmagunkban kell keresnünk. Fel kell tehát készítenünk minden tisztviselőt erre a feladatra, hogy tovább halassunk az eddigi, de egyre nagyobb követelményeket támasztó, felfelé ívelő úton.

Nemzetközi kapcsolataink

Nemzetközi tevékenységünk fontos feladatának tekintjük a szocialista országok postás szakszervezeteihez fűződő kapcsolataink erősítését, hatékonyabbá tételét. Rendszeresen tájékoztatjuk egymást a jó és bevált munkamódszerekről, az eredményekről és a gondokról is. Együttműködésünkben meghatározó szerepet kapott a szocializmus építésében szerzett tapasztalatok kölcsönös átadása. Idei tervünk alapján ez idelg a jugoszláv és a csehszlovák postás szakszervezettel szerveztünk személyes tapasztalatcserét és konzultációt.

— Május 30. és június 3. között Tanos Lászlóné kv-titkár vezetésével 2 fős tanulmányi delegáció utazott Jugoszláviába. A társszervezet vezetőivel folytatott megbeszéléseken áttekintették a legutóbbi találkozás óta eltelt mintegy 2 éves időszak fontosabb feladatait és végrehajtásuk tapasztalatait. A delegáció tanulmányozta a munkahelyi demokrácia elvi és gyakorlati kérdéseit, valamint a jugoszláv postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek alakulását.

— Június 6—10. között fogadtuk a Csehszlovák Postások Szakszervezetének 2 fős konzultatív delegációját. Emil Grochol kv-titkár és Jozef Tencer kv-tag részvételével. Vendégeink kérték, hogy tegyük lehetővé a posta szociálpolitikai tervének és a szakszervezet ezzel kapcsolatos tevékenységének tanulmányozását. Ismerkedtek a bizalmi és a bizalmi testület szerepével, az együttes ülések rendszerével. Meglátogatták a Tudakozó és Névszerkesztő Hivatalát, a balatonalmádi, balatonboglári, és a balatonfenyvesi postás üdülőit. Szerzett tapasztalatokról kedvezően nyilatkoztak.

— Besenyei Miklós főtitkár vezetésével 2 fős delegáció utazott Norvégiába, s május 30-tól június 5-ig tartózkodott vendéglátóinál. A delegáció a Norvég Postások Szövetsége meghívásának tett eleget. A szövetséget a mintegy 10 ezer főt számláló felvételi és adminisztrációs dolgozók szakszervezete, valamint a 7800 fős kézbesítő és szállítási dolgozók szakszervezete hozta létre. Csatlakoztak a Közalkalmazottak Kartelljéhez és a Norvég Szakszervezetek Szövetségéhez. Fő céljaik közé tartozik az életszínvonal szinten tartása és emelése, valamint a dolgozók demokratikus jogainak továbbfejlesztése.

A delegáció tanulmányozta a szövetségi és a társszakszervezetek tevékenységét, a dolgozók képviseletének, érdekeik védelmének és a vezetébe való bevonásuknak módszerét. Megbeszélést folytatott a Norvég Szakszervezeti Szövetség (LO) székházában.

Találkozott a delegáció a postaműszaki dolgozókat tömörítő szakszervezetek veze-

tőivel is. A postaműszaki dolgozók szakszervezeti központjai jelenleg foglalkoznak egy közös szövetség létrehozásának gondolatával. Érdeklődnek szakszervezetünk tevékenysége iránt, szándékukban áll a kapcsolatot felvételre.

A delegáció norvégiai tartózkodása alatt megtekintett postai, távközlési és szociális létesítményeket is. Bizalmi értekezleten tájékoztatást adott a magyar postások életkörülményeiről és a hazai szakszervezeti munkáról.

— A saját szervezésű külföldi cseréüldöttek kerekében június 18-án 40 fős üdülőcsoport utazik Csehszlovákiába. Szaktársaink a Magas-Tátrában Sary Smokovecra, a Budovatel üdülőben töltik szabadságukat.

— Május 22-től 26-ig tartott Stockholmban az UNESCO-szeminárium, amely a munkásművelődésről, a munka és a kultúra kapcsolatáról hat ország (Belgium, Franciaország, Jugoszlávia, Magyarország, Norvégia és Svédország) tapasztalatai alapján összeállított tanulmányt vitatta meg. A több mint két éven át tartó felmérésben, tapasztalatgyűjtésben és vitában hazánkat a SZOT megbízásából szakszervezetünk képviselte. A tanulmány részeként, a magyarországi helyzet illusztrálására a Láng gépgyári és több más felmérés mellett megvizsgáltuk a Budapesti Távfeszítő Igazgatóság Alközponti Üzemében dolgozó munkások művelődési lehetőségeit, igényeit és a Postás Művelődési Központ munkáját is. A részt vevő országok sokban eltérő gyakorlatát és a figyelemre méltó azonosságokat bemutató UNESCO-kiadvány, amely már a készítés időszakában is élénk vitákat váltott ki, az ősszel jelenik meg angol és francia nyelven. Magyarra fordított változata a szakszervezeti tisztviselők rendelkezésére áll majd.

— Május 28. és június 2. között tartotta Hollandiában a Nemzetközi Postás Sport Szövetség XIII. kongresszusát. A tanácskozáson az európai országok postás sportirányító szervezeteinek delegátusai vettek részt. Hazánkat a Postások Szakszervezete 2 fős küldöttsége képviselte.

A tanácskozás a testnevelés és sport hasznosságával, az egészségre gyakorolt kedvező hatásával foglalkozott. Előadások hangzottak el arról, hogy az egyes országokban milyen módszerekkel igyekeznek csökkenteni a fokozott idegi megterhelés során fellépő káros hatásokat a különböző postai munkaterületeken. Rögzítették a szövetség sporttalálkozóinak 1979—1980. évi programját, valamint a versenyek színhelyét és időpontját.

Bajtársaikra emlékeztek a postás vöröskatonák

1919. május 22. és 23. nevezetesen, egyben számunkra szomorú történelmi eseményre, a Tanácsköztársaság fiatal vörös hadseregének postás zászlóaljától súlyos aldozatot követelő második miskolci csatára emlékezve az életben maradt vöröskatonák, az elesettek özvegyei, a hozzátartozók, mint minden évben, az idén is felkeresték az emlékhelyeket. A helyi társadalmi szervekkel egyetemben — rövid műsor keretében, a miskolci vasutas zenekar gyászindulójára hangja mellett — koszorút helyeztek el az ongai és felsőlőszolai

emlékművön, a második század hős parancsnokáról, Petrovics Ferencről elnevezett utca első házán és a gesztelyi temető tömegsírján. Kedves hagyomány, hogy a felsőlőszolai úttörők, kisdobosok avatását ünnepélyes keretek között az emlékmű előterében tartják, és nyakendőjüket a postás veteránok kötik fel. Szakszervezetünk segíti a hagyomány ápolását, a veteránok és úttörők kapcsolatát, és lehetővé teszi, hogy az első munkáshatalom emléke az utódok tudatában tovább éljen.

K. M.

Mérlegen a szakszervezeti munka

Gondolatok a Budapesti Postaigazgatóság Szakszervezeti Tanácsának beszámolójáról

A bizalmiak, majd az alapszervek évi beszámolóját követve, a középfokú szervek, a szakszervezeti tanácsok beszámolóit követték. Az ő beszámolójuk azonban nem az utolsó esztendő munkájára korlátozódott, hanem felölelte a legutóbbi kongresszus, azaz a megválasztásuk óta eltelt időszakban végzett munkát. A kérdés itt már az volt, hogy az élet által diktált napi feladatok ellátása mellett mit tettek a kongresszus határozatainak megvalósításáért.

Hogy a kongresszus helyesen mérte fel a soron következő feladatokat, azt bizonyítja az a körülmény, hogy a kormányának azóta kiadott intézkedései, a SZOT-nak ezekkel kapcsolatos állásfoglalásai, mindezek nyomán szakszervezetünk vezetői tesztületeinek határozatai egy irányba haladtak a kongresszus által kitűzött célokkal. Tehát a napi feladatok ellátása közben — mondhatjuk — a szakszervezeti tanácsok, bizottságok a kongresszus határozatokat megvalósításán fáradoznak.

Arra kell tehát választ kapni, hogy a tagság elégedett-e azokkal az eredményekkel, amelyekkel most, a beszámolás alkalmával a munkájukat kijelölő határozatok végrehajtásából a választott testületek fel tudnak mutatni. Erre voltunk kíváncsiak, amikor ellátogatunk a Budapesti Postaigazgatóság Szakszervezeti Tanácsának a beszámolót előkészítő szb-ülésére, s természetesen az iszt-nek és a bizalmiküldötteknek a beszámolót megvitató együttes tanácskozássra.

Az élénk előkészítő bizott-

sági ülés után nehezen indult az együttes tanácskozás. A főváros egyes kerületein végigsöprő vihar és jégeső leállította a forgalmat, de kis késéssel mégiscsak határozóképesen megkezdődött a beszámoló, s annak megvitatása.

Nagy Ferencné iszt-titkár szóbeli beszámolójában a kongresszusi határozat egyes pontjaival állította szembe a tanács munkáját. A szakszervezetnek a gazdasági munkát segítő tevékenységével kapcsolatban elmondta, hogy a tanács tagjai, az alapszervek és az aktivisták már a tervek készítésében is közreműködnek, végrehajtásukra pedig rendszeresen mozgósítják a dolgozókat. Az 1976. évi jó munka alapján az igazgatóság elnyerte a Kiváló címet, s nem voltak rosszabbak az 1977. évi teljesítmények sem. Hasznos segítséget nyújtottak — a tervekhez igazodó vállalásaik teljesítésével — a szocialista brigádok.

A szociális körülmények javítására — az aktivisták hasznos észrevételei alapján — az iszt intézkedéseket kezdeményez. A kedvezőtlen munkakörülmények megszüntetésére a tervezettnél többet fordított az igazgatóság, mégis sok tennivaló maradt még ezen a téren. Használóképpen nem kielégítő mindenütt az üzemi étkeztetés kulturáltsága. Sokat várnak a nemrég bevezetett munkavédelmi és szociálpolitikai terv következtetés végrehajtásától.

A titkár a továbbiakban foglalkozott a kollektív szerződés végrehajtásának tapasztalataival, és megállapította, hogy rendelkezéseit

betartották, s betöltötte feladatát az igazgatóság függelék is. Áttérve a szervezeti élet kérdéseire, az üzemi demokrácia fórumrendszerének kialakításáról tájékoztatta a tanácskozás résztvevőit. E téren sikerült megfelelő együttműködést teremteni a gazdasági vezetőkkel. Ezt a megállapítást felszólalásában Dejcző Gábor, az igazgatóság vezetője is megerősítette. Ugyancsak jó az együttműködés a bizalmiak jog- és hatáskörének gyakorlásában. A demokratikus jogok érvényesítéséhez jelentős segítséget nyújt az igazgatóság párt-szervezete.

Bár az iszt nagy jelentőséget tulajdonít az alapszerveknek, rajtuk keresztül a tagsággal való rendszeres kapcsolatnak, a titkár megállapítása szerint nem tudták minden esetben megfelelően segíteni az egyes bizottságok munkáját. Ezért a tanács felülvizsgálja munkasítlusát, igyekszik kapcsolatát állandósítani, támogatni az alapszerveket, kiváltóképpen a kedvezőtlenebb körülmények között dolgozó körzeti szakszervezet bizottságokat.

Az üzemi demokrácia új fórumainak működéséről tapasztalatokat a beszámoló még nem tartalmazhatott, hiszen a tanács és a bizalmi testület együtt most tanácskozt az első alkalommal. Még kell állapítanunk, hogy a beszámolót nem valami élénk vita követte. Mindössze néhány függetlenített szb-titkár szólt fel; rajtuk természetesen észre lehetett venni a gyakorlatot. Berka István, Budapest 72. Posta-hivatal szb-titkára helyesen

tapintott rá a munkaergő-gazdálkodási nehézségekre és a mozgalmi élet összefüggésére. Az állandósult munkaerőhiány miatt túlterheltek a postához hű dolgozók. Javulás rövid időn belül nemigen várható, mert a régi budapesti postahivatalokban uralkodó munkakörülmények elriasztják a fiatalokat a postától, amellet, hogy a folytonos szolgálat sem csábítja őket. A műszakihiány is kissé elkeszt. Az erejükön felül dolgozó régi postások, brigádok mozgósításához nagyobb erőforrás és anyagi elismerés kellene.

Gátolja a több műszakos munkarend és munkaerőhiány a szervezeti életet is. Az üzemi demokrácia követeleményeinek elsajátításához nélkülözhetetlen tanfolyamokra való kikésésnek például nagyon nehezen tudnak a hivatalok eleget tenni.

Kár, hogy egyetlen bizalmiküldött sem tolmácsolta csoportjának álláspontját a tanácskozáson. Igaz, hogy egy szóbeli beszámolóhoz kapcsolódni jóval nehezebb, mint egy írásos anyagból felkészülni, de azt is be kell látni, hogy a beszámoló a mindennapi élet kérdéseivel foglalkozott. Ez pedig nem csak távolj egvellen küldöttől sem, s ha nem is gondolt rá, tisztviselőknek betöltése közben a kongresszus határozatainak megvalósításán fáradozik.

Egyébként ez határozza meg a választott testületek munkáját is. Ezt kellett felmenniük, erről kellett beszámolniuk, s a továbbiakban is — a dolgozóikkal együtt — ezen az úton kell haladniuk.

Benda István

Megfelelő módszertani alapokat szereztek

Sikeres tanfolyamon vettek részt a közgazdasági felelősök

mondják meg, miképpen kellene változtatni rajtuk. Emiatt túlságosan sok idő telik el egy-egy rossz intézkedés miatt keletkezett feszültség és a megoldás között. Ezen csak egy módon lehet segíteni: a hiba észlelését, majd a bírálatot rögtön kövesse egy megvalósítható javaslat.

A keresetekkel kapcsolatban a következőket kell elmondani. Ez év január elsején a postások havi keresete — ez alatt most a nagy átlagot kell érteni — 2970 forint. Jövedelmük pedig 3200 forint volt. Nyilvánvaló, hogy ezek a keresetek nem túl nagyok. Ez az összeg az idén 5.8 százalékkal emelkedett, de még ezzel együtt is azt kell mondanunk, hogy a magasabb kényszerű dolgozók nincsenek túlfizetve. Szükségünk lenne egyszer már nekünk is egy olyan megkülönböztetett bértérletre, mint amilyet a közelmúltban egyes rétegek (pedagógusok, egészségügyi dolgozók) megkaptak. Mindenesetre az elosztásnál a tisztviselőkön nagyon sok múlik. A sok pénz is el lehet osztani rosszul, a keveset is jól. Valamennyiünknek arra kell törekednünk, hogy a jól dolgozók semmiképp ne járjanak rosszul. Egyszer már el kell érünk, hogy a béreknek, jutásoknak, a jutalmazásoknak ne legyen egyenlősdi.

A főtitkár tájékoztatást adott a műszakpótlékról (e kérdéssel következő havi számunkban foglalkozunk — szerk.), a kézbesítés — különös tekintettel a vasárnapi hírlapkezelésre — nehézségeiről, a létszámgon-dokról, az egyes munkahelyek kulturáltságának eltéréseiről, majd részletesen elemezte az üzemi demokrácia megvalósításának kérdéseit. A következőkben előadásának ez utóbbi részéből ragadunk ki néhány gondolatot.

— Az üzemi demokrácia nemrég kialakult fórumrendszere lehetőséget nyújt arra, hogy a dolgozók demokratikus jogokat mind kevésbé áttételesen gyakorolják. Egylőre azt tapasztaljuk, hogy olyan kérdéseket is áttételesen, közvetett úton igyekeznek megoldani, amelyekkel közvetlenül is el lehetne dönteni. Nem kötelezheti el magát a szakszervezeti titkár például az üzemi négyeszig előtt olyan kérdésekben, amelyeket az együttes tanácskozás hivatott eldönteni. Bátran nyilvánítsunk tehát véleményünk minden kérdésben a megfelelő fórumon, mert csak így születhetnek a közösségek véleményét tartalmazó állásfoglalások és döntések.

Az előadás nem kevésbé érdekes része az előterjesztésekkel kapcsolatban hangzott el.

— A vitatémák mindig legyenek egyértelműek és világosak, hogy megérthessék azok, akik tárgyalják. Az embereket elriasztják a túlságosan bonyolult előterjesztésekkel. Így azután nem mernek hozzászólni, úgy gondolják, ők ehhez nem értenek. Pedig csak a leírtak vagy az elmondottak voltak körülményesen, bürokratikus megfogalmazva. Ezenkívül a tanácskozáson a dolgozók csak addig fogják valamirevalónak tartani, amíg véleményüket, javaslataikat figyelembe veszik, és ugyanakkor érdemi döntések is születnek. Hogy ez mindenütt így legyen, ahhoz jó tisztviselők kellene. Nagy felelősség hárul ezért a választókra is, mivel ön-

maguk és társaik érdekében kell valóban alkalmas személyeket kiemelniük maguk közül.

A tanfolyam befejezését követően felkerestük Somogyi Lászlónét, a tanfolyam szervezőjét és irányítóját. Ő így értékelte a hét eseményeit:

— Sikertől olyan előadók kaptak meghívást, akik az érintett témáknak igen jó ismerői és tolmácsolói. Bár az értéklés beszélgetésünk idejére még nem fejeződött be, azért néhány érdekes tapasztalatot már most is el tudok mondani. A hallgatók kérdőíveket töltöttek ki, s ezekben leírták benyomásaikat, észrevételeiket. Döntően többségük elégedetten nyilatkozott. Egyesek annak örültek, hogy átfogó képet kaptak a politikai összefüggésekről vagy éppen az egész posta tevékenységéről, gondjairól és lehetőségeiről, így a jövőben jobban a helyükre tudják tenni saját gondjaikat, bajaikat vagy néfán örömeiket. Mások azt emelték ki, hogy megfelelő módszertani alapokat szereztek, a közvetlen hangú előadásoknak, konzultációknak köszönhetően. Nagyon örülök annak, hogy ilyenformán általában mindenki megtalálta számítását, hiszen a tanfolyamnak éppen ez a két dolog volt a fő célja. Remélem, hogy az ország valamennyi területén képviselő közgazdasági felelősök gyorsan és eredményesen hasznosítják a gyakorlatban is azt, amit itt megfantalak.

Tóth Pál György

FELHÍVÁS

PALYAZATOT hirdetett a gozására. A pályázati felhívást és a hozzá kapcsolódó témaajánlást a SZOT Alappolitikai és tisztviselői oktatás tapasztalatainak feldol-

Postarablás Pallagon

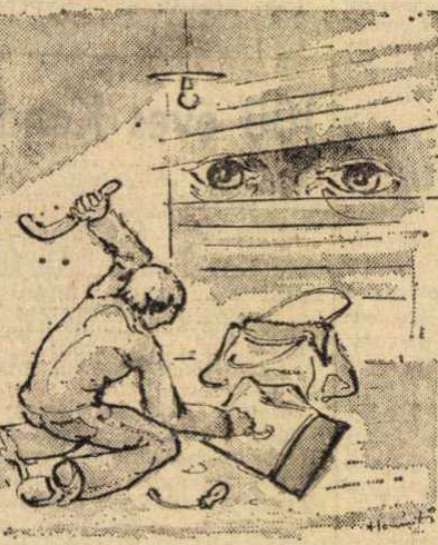
1978 március 29-én, késő éjszaka rádióértesítést kaptak a Debreceni Rendőrkapitányság URH-s járőrökcsinai: Ismeretlen tettes betört Debrecen 13. postahivatalába, felfeszítette a vaskazettát, majd annak tartalmával elmenekült. A Szabadság útján cirkáló URH-s kocsi a hír vétele után megfordult, és elindult a pallagi elágazás irányába. A benne ülő rendőrök rövid időn belül megpillantottak egy magányos alakot az úton. Az is észrevette őket, és futni kezdett az erdő felé. Többesziros felszólítás után sem állt meg. Az éjszakai hajszát egy riasztólövés eldörrenésével végződött. A postarabló a földre vetette magát, s várta, amíg megbilincselik...

A pallagi postahivatal Debrecen peremkerületében, egy kisebb fajta épület-tömbben van. Jobb oldali szomszédja egy orvosi rendelő, a bal oldali pedig egy fodrászüzlet. A környék gyér közvilágítása és elhagyatottsága adta az ötletet 3-3 terepszemle után Gyűgyei Zoltán hencidai lakosnak, hogy betörjön a postahivatalba.

Ottjártamkor mesteremberek szorgoskodtak az alig 20-25 négyzetméteres hivatalban. Néhány — a biztonsági előírásokban rögzített követelményt igyekeztek pótolni. Itt már egy újabb kísérlet esetén nehezebb dolga lenne a betörőnek. De vajon a többi peremkerületi kishivatalban is hasonló nehézségek riasztanak el a vállalkozó kedvét? Az egy személyes hivatal vezetőjét, Jókai Lajosné kérdésemre arról, mi is történt 1978. március 29-én éjszaka a hivatalban? Hogyan jutott a tettes a helyszínre, és meddig tartózkodott ott?

— A rabló elfűrészelte a lakatot, és eltávolította a keresztvas pántot. Felfeszítette a külső, majd a belső ajtó zárját, így jutott be a felvételi terembe. Innen már könnyen haladt tovább. Csak a csomagfelvevő ablakot kellett felhúznia, amelyen rossz volt a zár, és már bent is volt az iroda-helyiségben. Ezután becsukta az elsőtétő spalettát,

villanyt gyújtott, és kirakta a magával hozott szerszámokat. Csavarhúzóval kezdte fészegíteni a páncéllakoztatást... Erre a zajra figyelt fel a szomszédba alvó Tóth Lászlóné. Óvatosan kijött a lakásból... a posta ablaká-

hoz lopakodott. Erősen figyelte a bentlő kiszűrődő zajra...

Gyűgyei Zoltán nagy ügyvel-bajjal kinyitotta a páncéllakoztatást, kiszedte belőle a több mint 13 ezer forintnyi papírpénzt és két pénzeszsákot. A zsákokban 2 forintosok voltak. Becsukta a sporttáskájában, elvitte a villanyt, szétnyi-

totta a spalettát, szétvágta, majd kilépett a posta épületéből. Talán nehézkesebb érezte a csomagját, vagy a postaszák áruló jelzésétől félt? Mindenesetre az ajtóból még visszadobta a két telezsákot a felvételi terem padlójára. Becsukta a külső ajtót, visszarakta a keresztvasat és elindult a 4-es főút felé.

— Mi történt távozás után?

— Tóth Lászlóné, miután megfigyelte a rabló kilépését és az útvonalt, amelyen elindult, átment a közelben lakó önkéntes rendőrhöz. Ketten jöttek vissza a postához, s miután meggyőződtek a rablás tényéről, a posta előtti nyilvános állomásról felhívták a rendőrség központi ügyeletét, majd a helyszínt biztosították, amíg a szemlebiztonság megérkezett...

Tíz perccel később lövés dörrent az éjszaka csendjében, majd a 431-es URH-s kocsi parancsnoka rádión értesítette a központi ügyeletet arról, hogy a személyleírás alapján meglehetősen könnyen elfogták a bűncselekménnyel erősen gyanúsított Gyűgyei Zoltánt, s a nála levő sporttáskában megtalálták a posta pénzt.

A postablaknak ma már nincs sok esélyük, nemigen tudnak az igazságszolgáltatás elől elmenekülni. Előbb vagy utóbb mindegyikük megkapja méltó büntetését.

Farkas János

Úttörőpostások Fejér megyében

A Postás Dolgozó ez év áprilisi számában már hírt adtunk arról, hogy Székesfehérvár 2-es postahivatalának Május 1., November 7. és Vörösmarty szocialista brigádjába tömörült kézbesítői a múlt esztendőben kommunista szombatokon végzett munka ellenértékét a Főti Gyermekváros úttörőpostásainak ajánlották fel. A gyermekvárosiak meghatóan szép köszönőlevélben jelezte, hogy az átutalt összegből autóbusz-kirándulást terveznek Fejér megyébe, s ennek során felkeresik Székesfehérvár 2. postahivatalát is, hogy megismerhessék a kis úttörőpostás gyerekeket az embereket, akik önzetlen adománnyal igyekeztek őket megörvendeztetni.

Ennek a mindkét részről várt találkozónak május 26-a volt az időpontja. Kivételesen szép, derült idő várta a reggel 9 órára dr. Asztalos Ferencnének, az úttörő-postahivatal vezetőjének a gyerekek Suci néniének felügyeletével autóbusszon érkező gyerekeket.

A hivatal kicsinosított előadótermében a 22 kis úttörőpostást és kísérőket, Fodor Sándor, Tóth János és Lajkó László, a három szocialista brigád vezetője, valamint Lencsés György, a hivatal szb-titkára és a gazdasági vezetők fogadták.

Meghatódottunk, amikor a postás egyenruhába öltözött úttörők elénk álltak és hálás szavakkal megköszönték a

szocialista brigádoktól kapott támogatást. Azok a kedves ajándékok, amelyeket ott tőlük átvettünk, mindig emlékeztetni fognak erre a találkozóra.

Az szb vendéglátása közben rövid ismertetőt hallhattak a gyerekek Alba Regia történelmi múltjáról, jelenéről és további fejlődéséről. Ezután üzemlátogatás következett. Bemutattuk a gyerekeknek postahivatalunkat, beszélgettünk a munkánkról és a jövőről, a majdani automatizálásról. Azután: irány a város! Arra sajnos nem volt idő, hogy a városmag történelmi és műemléki nevezetességeit végigjárjuk, így közkíváncsra a Bory-vár- és a monumentális millenárium-emlékművet tekintettük meg.

A Bory-vár tornyából a gyerekek szeme elé tárult az erőteljesen fejlődő nagyváros, számos ipari létesítményével, épület-rezgetegével, s a távolban kirajzolódtak a Bakony, a Vértes és a Veleencei hegység körvonalai.

Az idő sürgetett, így hát délidőben indulnunk kellett tovább. Irány Dunaújvároson keresztül Kulcs. Az újabb 50 km-es út is bővelkedett látványokban, és mi igyekeztünk minél többet elmondani a gyerekeknek Fejér megyének e területéről is.

Az előzetes megbeszélésnek megfelelően, pontosan 14 órára érkezünk a kulcsi postás üdülő elé. Az üdülőben Káman Gyula, a Buda-

pest vidéki Postaigazgatóság gazdasági igazgatóhelyettese és Mundruczó Kornél, az igazgatóság üzemszervezési osztályának vezetője fogadta az érkezőket. Egyébként hadd említsük meg, hogy az üzemszervezési osztályon működő szocialista brigád rendszeresen patronálja a gyermekvárosi úttörőpostásokat. Ebéd után kivételesen nem volt csendes pihenő, a gyerekek önfeladott hancúrozásba kezdtek, egy részük a Duna partjára szaladt le, mások az üdülő udvarán focisátát vivták.

Az idő gyorsan telt, s a gyerekek nehéz szívvel hagyták abba a játékot, de indulnunk kellett visszafelé. A jó kedv azért nem hagyta el őket, mert vidám nótázzással telt el az út. A gyerekek napját maradéktalanul az tette boldoggá, hogy engedélyt kaptak egy jó angol film megtekintésére a tv-ben. Mi azzal búcsúztunk a gyerekektől, hogy szíves meghívásuknak mielőbb eleget teszünk, ugyanakkor a nyár végén ismét örömmel látjuk őket nálunk.

A személyes élményen felül, mi, felnőttek, mindannyian éreztük, hogy a társadalmi gondoskodás mellett micsoda óriási jelentősége van az emberközeliségnek, s annak, hogy gyermekeknek örömet szerezni a legnagyobb dolog. Ez volt a mi gyermeknapjaink előzetesünk, s jó, hogy egy napra magunk is gyerekek lehettünk.

Cser János

HÍREK

HÍRLAPTÁROLÓ LADÁKAT kilenc körzetben helyeztek ki **Kisvárdán** a postások munkájának megkönnyítésére. A ládák „kiszolgálására” egy kombi típusú gépkocsit is üzembe helyeztek. Május 1-én felére csökkent a kézbesítők táskájának súlya. Nyiregyháza után Kisvárdán vezették be másodikként a hírlaptároló ládák használatát Szabolcs-Szatmár megyében.

FORGALMI POSTAHIVATALOK KISZ-ALAPSZERVEZETE néven május közepén Budapest 70. Budapest 72 és Budapest 78 postahivatal közös alapszerv alakult. Az egységsítés ötlete már 1975-ben született. Példa is volt, csak követni kellett, ugyanis 1975 januárjában a három hivatal pártszervezete közös vezetősé-

get választott, és azóta egységes irányítás alatt tevékenykedik.

Az újonnan alakult KISZ-bizottságnak kilenc vezetőségi tagja van, mindhárom hivatalból három-három tagot választottak. A titkári teendőket **Apostol János**, Budapest 78 postahivatal dolgozója látja el.

A **BELVÁROS** távbeszélőközpont fennállásának 50. évfordulójáról ünnepi brigáderkezelten emlékezett meg a Belváros Távbeszélő Üzem **Betulander aranykoszorús szocialista brigádjá**. Az ünnepi ülésre meghívták a veterán belvárosi dolgozókat. A Posta-vezérigazgatóság részéről **Orvay József** szakosztályvezető táviratban üdvözölte a jubileumi brigáderkezelőket.

Molnár György brigádvezető elerzékenyülten méltatta az elődök munkáját, akik hosszú időn keresztül üzemeltették a központ berendezéseit, a háború pusztításai után pedig a

romokból építették újjá. Ezután a Betulander brigád tiszteltbeli tagjaival fogadta öszülő kollégáit. Megérdemlik, hogy név szerint említsük őket: **Bánhid Imre, Polányi Béla, Polner László, Solti József, Stefanik Pál és Tóth József.**

Az összejevetel résztvevőt megilletődve vettek búcsút a bontás alatt álló 7A-1-es központtól, amellyel egy korszak zárult le a posta történetében.

FESTŐI KÖRNYEZETBEN épült a zirci postásüdülő. Telen, öt hónapon át. **Kacsala István**né vezetésével 24 asz-szony golfozástokat szerelt itt össze, május közepétől azonban üdülő postásokat fogad. Rövidesen felépítik az új faházakat, s akkor az eddigi harmincal szemben már száz személyt tud ellátni. Az új faházakban megoldják a háromgyerekes családok üdültetését komfortos körülmények között. Bővült az üdülő területe is, mintegy két hektárral.

A szabályzatoknak megfelelt...

A színhely az egyik vidéki postahivatal felvételi terme, úgy déli 12 óra tájban. Forgalom jóformán semmi, mindössze egy-két ember ténfereg a helyiségben.

Idős, inkább a nyolcvan-hoz, mint a hetvenhez közelálló néni nyomakodik befelé a forgójánál, nagy igyekezetével rá is nyomja az ajtó másik szárnyát a vele párhuzamosan kifelé tartó férfi sarkára. Ráncköztől sűrűn barázdált arcán látszik, hogy valami nagy öröm fűti. Szapora léptekkel tipeg az egyik felvevőablakhoz, amely előtt egyetlen várakozó sincs.

— Aranyoskám! — szól lelkendezve az ablak mögött ülő csinos, fiatal szaktársnőhöz. — Aranyoskám! Szeretnék egy sürgőnyt küldeni a lányomnak. De tudja, olyat, amelyiken valami nagyon szép virág van. Mert... — hajol közelebb bizalmasan — tudja kedveském, most kaptam a vőmtől sürgőnyt, hogy fiú...

— DT 31 jó lesz? — vág közbe unott arccal a kis szaktársnő.

— Persze, hogyne! — bólogat buzgón és zavartan a néni, és látszik rajta, fogalma sincs, mi az ördög is lehet az a „détéharmincegy”. De hát nem meri felesleges kérdészködésével zavarni ezt a szép kisasszonykát, még utóbb meg talál haragudni... Így hát zavarát és „tudatlanságát” palástolando, folytatja az imént megkezdett információközlést:

— A vőm azt sürgőnyözte, hogy megszületett az ötdik unokám, és fiú lett! — vágja ki diadalmasan és várakozóan néz a kisasszonyra, vajon mit szól a pártalan eseményhez.

— Itt a blanketta — tolja eléje ez a táviratlapot, majd az időközben a néni mögé lépett következő felhőz fordul.

A kis öregasszony arcán mélységes csalódottság tükröződik: hát léteznek az, hogy egy ilyen csodálatos eset bárkit is — és főként egy ilyen csinos lányt (vagy talán már

asszonyka is!) — hidegen hagyjon?! Ertetlenül, fejét csóválva húzódik félre egy asztalhoz, hogy megírja a szívből jövő, boldog gratulációt. Igen ám, de nemigen boldogul, s ráadásul egyre az a fránya „détéharmincegy” motoszkál a fejében. Tanács-talanul forgatja a kapott papírlapot a kezében, a felvevőhöz nem mer fordulni, hát-ha megszégyeníti. Szerencsénje van, egy fiatallembert megszánja, melléje telepszik és rövid, halk puszogások után elkészül a gratuláció. Izgatottan tipeg vissza a felvevőablakhoz, amely előtt megint nincs várakozó. Benyújtja a táviratot, s a kezelő megkezdte a felülvizsgálat, díjazásmítást stb. Ám a néniében — úgy látszik — még nem csökkent az örömhír okozta túlfűtöttség, így hát kénytelen ismét kinyitni a biztosítószlepet:

— Olyan boldog vagyok. Tessék elképzelni, négy lány után végre valahára kisfiú, már nem is mertük remélni. Mondta is a vőm a lányomnak, hogy...

— Tizenhat forintot fizet — hangzik hűvösen az ablak mögül, s a túlboldog nagymamában végleg megreked az immáron harmadszor kezdett közölnivaló.

— Köszönöm szépen — motyogja, bár nyilván maga sem (és a szemtanú sem) tudja, mit is köszönt meg. A „szíves”, az „előzékeny”, a „kedves”, a „segítőkéssz” stb. magatartást-e, avagy éppenséggel azt, hogy a következő pillanatban (lehet, hogy az elmaradt „szívesen” válasz helyett?) surrog a behúzott tolóablak, csörrennek a zöld függöny karikái, s a négy-kislány után most már egy fiúunokával is megajándékozott ötszörös nagymama ott áll a becsukott, elfüg-gönyözött felvevőablak előtt, mit sem érve, jószándékában megbátnva, örömet mással is megosztani vágyó közeledésében ridegen elutasítva. Lassan megfordul és

tétova léptekkel, szinte szégyenkezve húzódik ki azon az ajtón, amelyiken röviddel előbb olyan boldog örömmel törekedett befelé.

Tévedés ne essék: aki ezt a — némelyek előtt talán érzégsénekné tűnő, ám ennek ellenére is igaz — történet-ként elmondta, távolról sem azon ütközött meg, hogy a kezelő nem állt le trafikálni a néniével, nem beszélte meg vele töviről-hegyire az ötdik unoka világrajöttének körülményeit és nem volt kíváncsi arra sem, hogy mi is volt a mindedig elégedetlen vő véleménye a folyton csak leányokat ajándékozgató feleséggel kapcsolatban. Mindössze azt a módot, azt a rideg, elutasító „miközömhöz” magatartást fűrcsállotta, amellyel a kezelő mereven elhatárolta magát attól az embertől (végeredményben: ügyféltől), aki barátságosan, örömteli szívvel közeledett hozzá.

— Hiszen — volt az említett szemtanú véleménye — nem dőlt volna össze a postahivatal, ha a kezelő legalább egy udvarias kis félmosollyal, egy kedves bólintással tudomásul vette volna a nagymama áradozását, egy rövid „Gratulálók”-kal kifejezte volna együttérzését azzal a néniével, hiszen az egész idő alatt csupán egyetlen másik felet kellett kiszolgálnia!

A felek, a szolgáltatásainkat igénybe vevő közönség igen hajlamos arra, hogy a tapasztalt magatartásformák kereszttűl nézze és ítélje meg a postát. Aki az ideges, türelmetlen, fölényes vagy netán goromba modor miatt megbántottan, keserű szájazzal távozik a postahivatalból, vagy teszi helyére a telefonkagylót, az sértődöttségében sokszor magát az egyébként talán kielégítő, sőt jó szolgáltatást is mélyen aláértékeli.

Mányoki Endre

Régi történetek

Levél a pusztában

Böngészve, gyűjtögetve a postaléval foglalkozó szépirodalmi műveket, a dél-alföldi pusztai élet egyik legkiválóbb ismerőjének, Tömörkény Istvánnak **Levél a pusztában** című elbeszélése került a kezembe. A mű elolvasása benem, a postásban menten gondolatokat ébresztett: Hogyan is érkezik a levél a pusztába?

1971 őszétől, amióta Kunszentmiklós határában megindult a levélsekreányes külterületi kézbesítés, menetrendszerűen járó gépkocsi szállítja. Sőt, nemcsak a levelet, hanem a csomagot, pénzküldeményt és hírlapot is, s helyben felveszi a támpontra vitt küldeményeket. S hogyan látta ezt még jó hatvan évvel korábban, 1912-ben Tömörkény? Hadd mondja el ő maga a fent említett novellából vett alábbi részletben!

Halmi Ida

Az úrféle azt mondja, hogy levelez egymással. A paraszti ember azt mondja, hogy levelez egymást. Möglevelezi. A tény az, hogy infarturiszt titlár gefrájter Valentin Borsodi oda alá katonáskodik

az Artorában, mint az illik is olyan legényhez, aki, miután a király fegyverét idegen népek előtt éveken át viselte, majd hazajövetele után a tisztos csikósi foglalkozásban rendes, egy helyen lakó, adó-

fizető polgárrá akar válni. Mert bármit beszéljünk, szolgáltni kell a királynak, mert ez így van a szabályban. A szabály nagy úr.

Ki csinálja a szabályt? Az ördög tudja. Van, termett, mint a subagallér. De súlyosabb, mint a subagallér. Nincs más mit tenni, mint, hogy túrni kell a szabályt: az ember palástul ellene veti a türelmet.

Infanteriszt titlár gefrájter Valentin Borsodi onnan oda alulról levelezni szokta az édesapját, bizonyos revezetű idősb Borsodi Bálintot, ki is, mint ismeretes, számadó gulyás idekint az alsó-tanyán, az átokházi pusztán, a Két Rózsák járásában. Így is szokta a Bálint fiú címezní a levelet, nem pedig a tanyájukra. Ennek oka abban keresendő, hogy a számadó felesége nem tud írni, ha a levél oda menne, nem tudná elolvasni. A gulyás pedig ritkán jár haza.

A levél valósággal jön, mert egy ideig a postapatrul hozza gyalog, amíg nem aztán vasutat ér. Ekkor már könnyebben utazik a levél. Előbb a bosnyák kisvasút hozza, Bród-bán átkeszik a nagyvasútra és hát mi az egy olyan nagy vasútnak, egy ilyen kicsi levél: könnyen hozza. Elhozza egészen Szegedig. Itt autómobilra ül a levél, úgy jön be az állomásra a főpostára. Itt azután megint kocsi-ra ül a levél, úgy megy ki az állomárra postahivatalba. Itt azonban már nyeregbe ül, mint illik egy olyan levélhez, akinek az írója annak idején, majd Isten szent segítségével csikós akar lenni.

Az alkalmi munkától a minisztériumig

Élete — történelemlény. Tükrözi a századelő óta eltelt viharokat csak úgy, mint a békés évtizedek nyugalmas fordulóit. A ma 80 esztendő, de szellemi frissességben, aktivitásban a fiatalokkal is vetélkedő Skultéti Antal megérti két világháborút, világméretű gazdasági válságot, munkanélküliséget, de megélt a felszabadulást, az újáépítést is.

1901-ben került a fővárosba, ahol a mai BHG kapitálisa elődjénél tanulta ki a híradástechnikát, s az I. világháború kitöréséig nem volt olyan munkamegmozdítás, amelyben részt ne vett volna. Visszatérve az olasz fronttól, a gyár régi alkalmazottjaként szerelte 1919-ben az István körház távbeszélőközpontját. Nem sokáig. Munkásmozgalmi múltja miatt ugyanis a Tanácsköztársaság bukása után az egri várból internálták, ahonnan három év múltán kiszabadult egyenesen „fekete listán”. Két év munkanélküliség után, részben a véletlennek, részben a postán előzőleg végzett kitűnő munkájának köszönhetően a Terep központba vették fel távirámunkásnak, vagyis segédmunkásnak. Azonban az ott kapott 72 filléres órabérről keresett sovány kenyér biztonságának sem örülhetett sokáig. 1931-ben választás elé állították: vagy tovább dolgozik 68 fillért és csupán három napot egy héten vagy veheti a kalapját. És az akkor már családostól ember mit tehetett volna egyebet, mint megalkudva a kényszerűséggel, maradt, s pótolni igyekezvén a cseppnyi keresetet, válogatás nélkül keresett külön munkálatokat: cipelte mások csomagját, hajnali 5 órától húzta a jeget a Rákospatakról. 1933-ban, a nagy iramban fejlesztett postának nagy szüksége volt jó szakemberekre, ezért Skultéti Antalt

— aki az 1926-ban elkezdett automatizálási munkában már nagy gyakorlatot szerzett — műszerész-továbbképző tanfolyamra küldte. Ezt követően, 17 éven keresztül, a legnehezebb postai fizikai munkától a legigényesebb szerelési feladatokig mindezt csinált: részt vett Újpest, Rákospalota, Rákosszentmihály, Mátyásföld automatizálásában; volt kábel-, távbeszélő- és hálózatszerelő, kerületi javítóműszerész, nagy központok karbantartója, később Zuglóban ellenőrző műszerész. És dolgozott 1948-tól különböző vezető posztokon az anyaghivatalban, a KPM-ben, a Posta-vezérigazgatóságban.

1961-ben 63 évesen ment nyugdíjba úgy, hogy szerencsétlen véletlenek folytán mind a 25, mind a 40 éves jubileumi jutalomból kiharadt... De Tóni bácsinak ez sem szegte kedvét: nyugdíjasként máig a Posta Központi Hírlap Iroda Külföldi előfizetési osztályának önálló számlázója. Ugyancsak 16 éve lát el háromféle funkciót is a szakszervezetben: vezetőségi tagja a nyugdíjasbizottságnak, patronálja öt fővárosi kerület postás nyugdíjasait, és részt vesz a segélyezési bizottság teendőiben is.

Munkásmozgalmi múltját 1912-től, párttagságát 1922-től igazolták. 1961-ben Szocialista Munkáért, 1967-ben Szocialista Hazáért Erdemrenddel tüntették ki, szakszervezeti munkájáért pedig tavaly kapott a SZOT-tól oklevelet. A II. kerületi Tanácsnál összekötőként, továbbá a Hazafias Népfrontban tevékenykedik.

— Hát ennyi volt az életem — fejezi be kis híján hét évtized távirati stílusban elbeszél történetét, megjegyezvén, hogy eddig végzett szakszervezeti feladatainak minden mozzanatát 16 éve rögzíti rendszeresen naplójában. — Hogy arányban áll-e az elismerés a végzett munkával? Egy kommunistaától ilyet sose kérdezzem... A fontos az, hogy amiért hajdan küzdöttünk, megvalósulóban van. Embert faragtam lányomból, fiamból is, feleségemmel elégedetten élünk budai házacskámban. Mi mást kívánhat egy öregember az élettől? Csak egészséget. Egészséget, hogy minden áldott napra újabb feladatot tűzhessen maga elé. Mert higgye el, ez tart fiatalon. — simon —

Egy hivatal — egy brigád

A történelmi postahivatal Petőfi szocialista brigádja május elsején — elmúlt évi jelentős munkaméreméért — elnyerte az MSZMP KB jubileumi oklevelét. Ebből az alkalomból látogattam meg őket. Hogyan is élnek, miként dolgoznak? Az 1962-ben alakult brigádról Tóth Lászlóval, az egyik alapító taggal, a jelenlegi brigádvezetővel beszélgetek.

— Először csak a hivatal kézbesítői voltak a brigád tagjai, néhány éve azonban a hivatal minden dolgozója belevált a brigádba. Hivatalunknál jelenleg 6 kézbesítő dolgozik, s ezek közül négyen az alapító tagok közé tartoznak: Mihály Péter, Pálfi István és Pálfi József, valamint jómagam. Törtel 6000 lakost számláló falu, s igen nagy a külterülete, sok a szétszórt tanya és major.

— Alapvető elvem az, hogy — s ezt a brigád tagjai is állandóan hangoztatják — a postát az emberen, a dolgozón keresztül kell megszervezni a közönséggel. Ez az alapelv vezérelt már 1962 óta, amikor egész igazgatóságunk területén még mindössze 20 brigád működött. Az elmúlt évek során sorra teljesítettük vállalkosságainkat, s végül a Kiváló Brigád címet is elnyertük.

— A csepeliek versenyfelhívásához is az első között csatlakoztunk. A verseny során a vállalt 40 hírlapelőfizetést helyett 94 új előfizetőt szerveztünk a körzetből. Az elmúlt évi hírlapirányítási tervünk pedig 5000 forinttal túlteljesítettük, összesen 64 000 forint értékű lapot adtunk el.

— Úgy vettem ki a beszélgetésből, hogy nemcsak a kézbesítők tagjai a brigádnak. Hogyan mutatkozik meg ez a munkájukban?

— Brigádtervezeteinkben mindig megtárgyaljuk a hivatal előző havi tevékenységét. A felmerült gondokat rendszerint sikerült tisztázni. Egyébként a brigád évi vállalkozási tervét a brigádtagok, s így mindig tudjuk, mikor mi a feladatunk.

— A brigád kézbesítő tagjai a reggeli és a délutáni órákban — nagyobb forgalom idején — rendszeresen segítenek a belső dolgozóknak a zárlatindításban, az anyagrendezésben, a levélgyűjtésben. Sajnos, nálunk is elég sűrű a zárlatkésés, ami főleg a hírlapok miatt okoz gondot. Ezt a nehézséget úgy kíséreljük meg áthidalni,

hogy egymás között tologatjuk a lapokat. Ezáltal a remittenda is jelentősen csökken; jelenleg már csak 2-3 százalék.

— Milyen a kapcsolat a lakossággal?

— Az 1974-ben megvalósított levélszekrényesítési programot a falu lakossága eleinte erőteljesen ellenezte. Szinte minden címmel a helyszínen beszélgettünk, igyekeztünk meggyőzni őket a rendszer szükségességéről és előnyeiről. Ma már az egész falu látja, hogy ez így jobb, nemcsak a postának, hanem nekik is.

— A brigádelet azonban nemcsak munkából áll, annál több.

— Igaz. Mi is igyekeztünk szocialista módon tanulni és élni. Először is minden újonnan belépőt dolgozót bevonunk a szakképzésbe. Emellett részt veszünk szabad pártnapokon, író-olvasó találkozókon, színházba járunk, kirándulásokat szervezünk, időseket patronálunk, társadalmi munkát végzünk stb. Van azután egy négy fős zenekarunk. Sok rendezvényen játszunk a község, a notánács, vagy más közösség felkérésére, természetesen térítés nélkül.

A történelmi postások közé be- toponnó látogatóknak az az érzése, hogy itt minden szép és minden jó.

— Gondoljak egyáltalán nincsenek? — kérdezem végül.

— De igen. Az új hivatal építése idestova már 20 éve húzódik, pedig igencsak elkelne, hiszen a jelenlegi épület még a víz sincsen bevezetve. Ez az épület még múlt századbéli, s a jelenlegi állapota már nem a legjobb.

— Másik gondunk, hogy egyenetlen a színeslapok érkezése; döntő többségüket pénteken és szombaton kapjuk meg, így a hétvégeken meglehetősen nagy csomaggal indulunk útnak.

Regi, többször szóva tett gond. Nem is a postán múlik. Mit is mondhatunk rá? A történelmi jó szervezéssel — amit az egyetlen brigádba tömörített hivatal munkaméreméi is megmutatnak — úrrá tudnak lenni a nehézségeken. De jó néhány olyan postahivatal van, amelyiknél nem csak a szervezésen múlik az akadályok leküzdése.

Mezőfi László

Kiváló KISZ-szervezet

A Posta Oktatási Központ Papp József KISZ-alapszervezete kapta ezt a kitüntetést és az elismerést fémjelző vörösről a KISZ Központi Bizottságától. A kerületi KISZ-bizottság képviselői is hangsúlyozták és ez így igaz: nem egyedül az alapszervezet jelenlegi tagjai kapták — sőtőtés ne essék — ezt az elismerést, hanem a POK Papp József KISZ-alapszervezete, az 1973 óta folyamatosan jól végzett munkáért.

Azért ragadtam tollat, hogy ezúton fejezhessen ki köszönetemet azoknak, akik a POK-ot e magas kitüntetéshez hozzásegítették.

Köszönöm a Csombok László vezette évfolyam (1972-74) alapozó és kiemelkedő munkáját. Ennek eredménye volt az első dícsérő oklevél. Ekkor figyelték fel a POK-ra a X. kerületben.

Lehet, hogy tőlük tanultam meg magam is munkatársaimmal együtt igazán lelkesedni ezért a munkáért. Mikor a tanévzárójuk volt, sokan azt gondolták, hogy vége szakad a magas színvonalú munkának. Hitttem azonban — legalábbis ezt mondtam —, hogy fiataljaink lelkesedésére támaszkodva, őket partnerként kezelve és segítve tovább tudunk haladni a megkezdett úton.

Csombok László távozása után következett a Zlidák Sándor vezette évfolyam (1973-1975). Helyzetük nem volt könnyű, hiszen magas szintű kellett a munkát folytatni, és ez mindig nehezebb. Akik kívülről szemléltek munkájukat, gyengébbnek tartották. Pedig hoztak újat is: Papp József sírjának felújítása, koszorúzás, Telpó-est szervezése, Magyarországon tanulók külföldi diákokkal kapcsolatfelvételi stb. Köszönet illeti őket is.

1974. november 25-én vette át a vezetést a Mikolovits Dező által irányított 1974-76-os évfolyam. Sok újat teremtettek: társadalmi munka a mezőgazdaságban, iskolarádió megszervezése, kiemelkedő dekorációs munka, első alkalommal nyerték meg a KPM tisztkező intézet közti szellemi vetélkedőt és ugyancsak először szervezték ballagást a tanfolyam befejezésekor. Ők kapták a második dícsérő oklevelet. Munkájukat ismételtén, ezúton is köszönöm.

1975-77-es évfolyamunk KISZ-titkárává Kovácsné

Szabó Margitot választotta a tagság. Csendsen, igen szorgalmasan dolgoztak, eredményeik kiemelkedők voltak. A tisztkező intézetek közötti szellemi vetélkedőt ők is megnyerték. Sőt — amire a POK történetében nem volt példa —, sportban is elsőpró sikert arattak. A Népligetben végzett társadalmi munkájuk elismerését váltotta ki a Kertészeti Választószék.

Sok apró munkájukat azaz tetézték, hogy tanulmányi eredményük is kiemelkedő volt, mindhárom félévben, s ami talán a legjobban megragadott, olyan közösségi szellemet alakítottak ki, amelyre sem azóta sem azelőtt nem volt példa; a bankett után alig tudtak és tudtak elválni. Méltán kapták meg a KISZ KB harmadik dícsérő oklevelét. Nekem ma is hiányoznak — igaz, ők gyakran meg is látogatnak.

Kovács Laciék következtek a sorban (1976-1977). Feladatuk igen nehéz volt (na nem azért, mert feleséget kellett követni). Ők voltak a kísérleti alanyok a tiszt tanfolyam korszerűsítése során, amely időtartamcsökkentéssel is együtt járt. Kevés volt az idő, nagy a követelmény. Szegény KISZ-titkárnak kórházba is került. De meggyógyult és is és az alapszerv is. Ez utóbbit tulajdonképpen nem is volt beteg, csak 6 hónap alatt nem teljesített annyit, amennyit elődei 1 év alatt. Mi pedig ugyanazt akartuk elérni. Voltak eredményeik, sikereik, például: társadalmi munkák a kerületben, találkozó a régi KISZ-vezetőkkel, Ady szavalóverseny stb. Eredményük: „Köbánva a fiatalokért, fiatalok Köbányáért” emléklapok. Köszönöm munkájukat.

No, és Kovácsékra hárult a jelenlegi vezetőség megválasztásának előkészítése. Ez lehetett a tette, hogy a Bor Sanni vezette jelenlegi évfolyamunk 1977 szeptemberétől tevékenyen és (el ne bízák magukat) jól dolgozzék. Nekik a klubszervezés az erősségük; de még azt hiszem, korai az értékelés.

Hát így jutottunk el a „Kiváló” címig. Amikor még egyszer megköszönöm a Csomboknak, Zlidáknak, Mikolovitsnak, Kovácsné Szabó Margitnak és férjének, valamint a jelenlegi KISZ-vezetőségnek, akkor a köszönet szót az általuk irányított vezetőségi tagoknak és az egyes évfolyamok összesen 358 hallgatójának is. Mert azt hiszem, mindvégig tudjuk, a legjobb hadvezér sem verhet csatát egyedül, hadsereg nélkül. Munkánk ezt a részét igen fontosnak tartom. Nemcsak azért mert elismeréseket kaptunk érte, hanem mert ezzel messzeretettünk fiataljainkkal a KISZ-szervezetet, a POK-ot, egymást. Ezt sem elsősorban a POK érdekében akarjuk elérni. Ha a fiatalokban ezek az érzések állandóan vannak, a tanfolyam befejezése után is fontos igényük lesz a munkahelyiükhöz való ragaszkodás, jó közösség kialakítása, egymás segítése, a pontosság, fejelem, kultúralt szórakozás magán- és hivatali életükben egyaránt. Tovább viszik munkahelyükre ezt a lelkesedést és közösségi szellemet, és azt egyre szélesebb körben kiterjesztve nagymértékben hozzájárulhatnak a posta előtt álló feladatok megvalósításához.

Végezetül köszönetem fejezem ki mind a 358 tanfolyamhallgatónak azért, hogy eredményes munkásságuk alapján én is elismerésben részesülhettem a KISZ-bizottságon. „A fiatalok Művelődésért” emlékérem nagy megtiszteltetés, nagy öröm. De tudom, hogy lelkes fiataljaink nélkül, akik a művelést befogadták, én sem érhettem volna ezt el.

A jelen és jövő hallgatóitól pedig azt kérem, hogy munkájuk, magatartásuk mindenben tükrözze azt a címet, amelyet a Papp József KISZ-alapszerv az előzők munkájával elnyert.

Szomolányi Tibor

Etűdök gépzongorára

Ismét egy Csehov-film!

Ez a tény mindennél jobban jelzi az író világszerte, azt, hogy világszerte egyre inkább nő az érdeklődés alakja, munkássága iránt. Nemcsak a színházak tartják a Szovjetunióban és világ-szerte műveit műsoron, hanem a legnagyobb fogyasztó, a tévé és a film is sűrűn nyúl témáihoz.

A közismert alkotások mellett az utóbbi időben felfedezték befejezetlenül maradt fiataikori színdarját, a Platonovot is. (A moszkvai Művész Színház legutóbb ezzel vendég szerepelt Magyarországon.) Nyikita Mihalkov, a színészből lett rendező, akit sokan napjaink legérdekesebb, leggyönyörűbb stílusú, felfogású filmalkotójának tartanak, szintén fantáziát látott a történetben, és Alekszandr Adabaszjan társaságában forgatókönyvet írt belőle. (Pontosabban: Csehov-motívumok felhasználásával újraalkotta az egészet.)

Az Etűdök gépzongorára ugyanis nem szokványos áttűltetés. Nemcsak abban az értelemben, hogy a forgatókönyv készítői tekintetbe vették az új műfaj követelményeit, hanem abban is, hogy sajátosan értelmezték az író világát, hagyományosan ábrázolt milióját, hangulatát és szereplőit. A befejezetlenség arra indította őket, hogy az érett író későbbi gondolatait, helyzetét, konfliktusait is belehelyezzék az általuk választott keretbe, s így Platonov történetébe mintegy Csehov fő művévé nőtt.

Ábel Péter

No nem nagyon lehet melegezni, mert nem olyan sok van.

— Alighanem az öreg Kazi András, mert Tóth Mártonnak fekete lova van.

— Ez pedig pej, tehát nyilvánvaló, hogy Kazi András ül rajta.

— Alighanem levelet írt a fiam — gondolja Borsodi, de nem mondja, mert hátha, úgy lehet, nem is írt levelet a fiának. Kazi leszáll a lóról. Idősb Borsodi Bálint csak várja, míg majd a cserényig eljön. Mán halad arrafelé, a kutyák üdvözlő beszéde mellett. Köszön Adjon Isten! Hát adjon Isten!

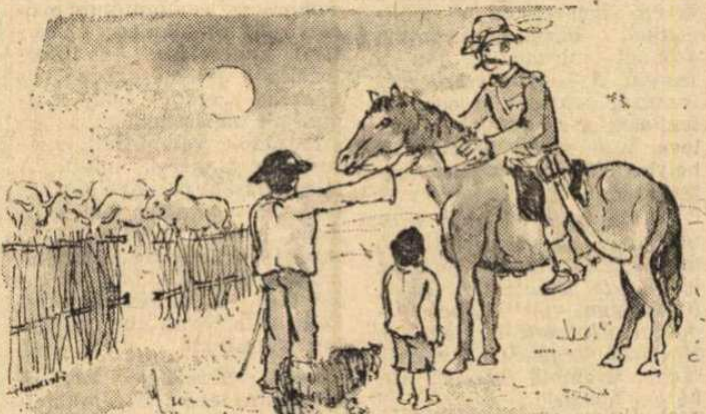
— Hát erre jár kend? — kérdezi Borsodi.

— Erre — mondja Kazi —, de mondom, ha már erre járok elhozom ezt a levelet is kendnek, alighanem a lentvaló fia levelezi benne kendet.

Borsodi nyugodtan nyúl a levél után. Csakugyan, ez a fia levele.

Mi van a paraszti katona levelében? Nem sok. A táborokban kis levélpapírokat árusítanak a kántinosok, a katonai betűi meg nagyok. A szavak a levél elején és végén jóformán mindig azok. Csak a közepe táján van valami új mondanivaló. Az eleje: „Kelt levelem, ide alá az Artorába, 1912. Szeretett szülő anyám és tanító apám és kedves testvéreim.” És kíván minden rokonságának jó egészséget. A levél vége hasonló, annyi különbséggel, hogy hozzáfűzi: „...ha érkezésük van, küldjék ezen levelemnek mását Pirosnak és adják tudtul, hogy tisztülöm.”

Borsodi lassan olvassa a levelet, betűket, szótagolva és hangosan, hogy a többiek is hallják... (Tömörkény)

De nem mindjárt ül nyeregbe, mert az nem úgy van ám, kérem alásan. Az ilyen pusztasági postahivatalok csak olyan félmunka hivatalok. Arra való, hogy aki ott levelet ír, attól átvegye és az útjára küldje. De arra már nincsen neki embere, hogy ami levél hozzá érkezik, azt a nagy mezős szétzórta tanyáiba ki is hordja. Nemelyik tanya felnap járőröldre van a hivatalból. Így hát a levelek vágnak a jó szerencsére. Aki levelet vár elmegy a postához, s megkérdezi, hogy jött-e levele? Vagy pedig a lovasrendőrök vasárnap délelőtt elviszik a levelet a tanyai bormérésekbe, tudván úgy körülbelül, hogy melyik terület melyik népe melyik csárdába jár.

Hát bizony, ilyen lassú odakint a levél útja. A Borsodi számadónak küldött levél még lassabb, mert az ilyen gulyásfele embernek nincsen meghatározott csárdája. Nem egyhelyen van, ha a mező füvét föllegelte a jószág, odébb megy vele. S habár egy-egy gulya nyolcszáz darab szokott lenni, a buccák között így el tud velük tűnni, hogy kész mesterség a rátalálás. Hát ilyen helyre már csak akkor jut ki a levél, ha valamely lovasrendőrnek éppen a pusztán keresztül van az útja.

Most éppen ez az eset, Kazi András öreg pusztázó lovaslegény viszi is a levelet.

Ugatnak a kutyák. Egy ember feláll, hogy messzibbre ellásson. Mondja, hogy lovasrendőrnek látszik, erre tart. — Melyik?

Milyen az üzemi étkeztetés színvonala? Mit várhatunk a jövőben?

A szociálpolitikai kérdések kivétel nélkül, mind-mind fontosak, mert nagyobb, vagy kisebb rétegek számára nyújtanak nélkülözhetetlen szolgáltatásokat. Mégis, ha rangsorolni akarunk, az üzemi étkeztetés van az első helyen. Egyrészt azért, mert alapvető szükséglet kielégítéséről van szó, a postás dolgozók jelentős része veszi igénybe, másrészt a legköltségigényesebb. A posta országos há-

Húszezer igénybevevő

Első utunk a Postavezérigazgatóság szociálpolitikai igazgatóságára vezetett, ahol dr. Rágha József segítségével kialakult a jelenlegi helyzetkép.

Az üzemi étkeztetésre évről évre nagyobb összeget fordítottak. Néhány adat: 1960-ban 11 millió forintot, 66-ban 14,4-ét, 74-ben 38,2 milliót fordítottunk erre a célra, idei előirányzatunk pedig csaknem 45 millió. Az utóbbi összeg a jóléti és kulturális alap 40 százalékát teszi ki. A postás dolgozóknek 37-38 százaléka él az üzemi étkeztetés lehetőségével, saját konyháikban, illetve más szervek étkezdéit, vendéglátóipari vállalatokat igénybe véve.

Mennyi étkeztőt tud el látni saját üzemeltetésű konyha?

A 20-21 ezer igénybevevő 42 százaléka Budapesten dolgozik. Ezek ellátásáról nagy részét a Posta Szociális Hivatal gondoskodik, 19 főzőkonyha és 7 tállalókonyha révén. A szegedi üzemi konyha üzembe helyezésével elérjük, hogy minden vidéki igazgatósági székhelyen főzőkonyha legyen. Ezek többsége saját kezelésű, Miskolcon és Szegeden üzemelteti vendéglátóipari vállalat.

1977-ben kiegészítettük, bővítettük az V. ötéves tervidőszakra vonatkozó szociálpolitikai tervet. Ebben meghatároztuk az üzemi étkeztetéssel kapcsolatos célokat, az ezekhez szükséges pénzügyi eszközöket. Alapvető feladatunk feljebb lépni a változó munkahelyen dolgozók — főleg műszakiakról van szó — napi egyszerű, meleg étellel való ellátását, a kishivatali dolgozók étkeztetése terén történő előrelépést, valamint az étkeztetés kulturáliságának javítását. A feladatok teljesítése a konyhai kapacitások bővítésével, speciális gépkocsik, hőtároló edények, rendszeresítésével, valamint egyéb szervek (tsz-ek, vendéglátóipari vállalatok stb.) szolgáltatásainak igénybevételevel lehetséges.

A szakszervezet közgazdasági osztályának nemrég született intézkedési terve — amely az elnökségi határozatra épül — arról gondoskodik, hogy az iszt-ek és szb-ek mérjék fel a jelenlegi helyzetet, és tételre javaslatokat tegyenek az üzemi étkeztetés feltételeinek javítására. A megvalósítható elképzeléseket beépítjük az 1979-es szociálpolitikai tervbe. Megítélésünk szerint az egyes igazgatóságok területén az anyagi, tárgyi, személyi feltételek meghatáro-

zóitában — természetesen — a különböző szervek nem rendelkeznek egyforma feltételekkel. Sok helyütt számtalan nehézséggel küszködnek. A kérdés fontosságát az is jelzi, hogy szakszervezetünk állandóan figyelemmel kíséri az üzemi étkeztetés helyzetét. Az idén például az elnökség két alkalommal foglalkozott a témával és határozatok is születtek a továbbfejlesztésére.

— Milyen fejlődés következett be az üzemi étkeztetésben?

Az elmúlt években korszerűsítettük étkezdéinket. Budapesten minden konyhánkat önkiszolgáló rendszerre alakítottuk át. A Vezérigazgatóságon most folyik az átépítés — a POKMÜ végzi —, szeptemberre, októberre várható az átadás. A budapesti üzemi konyhák munkaeöngondok vannak. A SZOT-norma szerint 178 konyhai dolgozóra lenne szükségünk, több mint 30 fő hiányzik, 80-ig 31-en mennek nyugdíjba.

1976-ban Debrecenben és a Belváros központban, 77-ben a Jármutelepen és a POKMÜ munkaszállásán lépett üzembe új konyha. A közeljövőben megnyílik a szegedi új üzemi étterem, amely gyakorlatilag valamennyi szegedi postás dolgozónak étkeztetési lehetőséget teremt. Idén februártól a Benczúr utcai művelődési központban is főzőkonyha működik, ezzel megoldódott a Csekké-számló Hivatal Népköztársaság úti részlegének ellátása.

A konyhák műszaki felszereltsége nagymértékben javult. 1967 és 1976 között 1043 elektromos, 213 gázüzemű konyhai berendezést, 287 hűtőberendezést szereltek fel, 3 mosogatógépet, most van folyamatban a kilencediknek a beszerzése. A szociális hivatal kezelésében 10 egységű, 6 kétféle és 2 hárommenű konyha van.

Megfelelő-e az étkezés kulturálisága?

Örömmel vettük a szakszervezet közgazdasági osztályának intézkedési tervében azt a felhívást, hogy a szakszervezeti bizottságok munkaszállási albizottságai állandóan kísérjék figyelemmel az üzemi étkeztetés helyzetét, a kiszolgálás színvonalát.

A dolgozók kifogásolják a műanyag tányérokat és alumínium evőeszközöket. Kérésüket figyelembe véve két helyen — a Lipót központban és Budapest 72-ben — porcelán tányérokat, eloxált tálcákat és rozsdamentes evőeszközöket rendszeresítettünk. (1 tányér 24,60, 1 villa 16,30.) Sajnos, a korábbi rossz tapasztalatok ismétlődnek — nem pusztán azért, mert a tányérok törékenyek. Ennek ellenére — a jó ízlésű és érzésű dolgozókra való tekintettel — fokozatosnak muszáj a kicseréljük a készleteket. Reméljük, hogy a szakszervezet felhívása és nevelő közreműködése e téren is segíteni fog.

Kicsi a raktárterület

A büfék is a szociális hivatalhoz tartoznak. Milyen a helyzetük, ellátásuk?

A dolgozók igénylik a megfelelő áruválasztékkal rendelkező büféket. Ahol a feltételek megvannak, eleget is tesznek a kérésnek. Az 1968-ban volt 18-cal szemben jelenleg 26 büfé működik Budapesten. Elismerésre méltóan javult felszereltségük hűtőpulttal, hűtőszekrényekkel, szórpaautomatákkal, az igényeket belátható időn belül azonban így sem tudjuk kielégíteni. A régi épületekben általában kicsi az eladótér, s még szűke-

sebb a raktárterület. Az új épületekben elhelyezési, áruszállítási nehézségek zavarják működésüket, pedig főként a nődolgazók örülnének, ha büféinket közértszerűvé tehetnénk, hogy a háztartáshoz is szükséges bevásárlást is helyben megoldhatnák. Nehezebb a helyzetet a Szociális Hivatal központi raktárának korszerűsítése, rossz elhelyezése. Javulás a VI. ötéves tervben várható. Reméljük, új otthont kap a Szociális Hivatal, s akkor az ellátás feltételei is kedvezőre fordulnak. Vidéken minden posta-

igazgatóságon van büfé, a vendéglátóipari vállalat kezelésében.

A szociálpolitikai igazgatóságon folytatott beszélgetés egyértelmű választ ad arra, hogy az üzemi konyhák állaga és műszaki felszereltsége az utóbbi években sokat fejlődött. A közismert munkaeöngondok azonban itt hatványozottan megmutatkoznak, éreztetik hatásukat. Eppen ezért felülvizsgálják a konyhai dolgozók anyagi ösztönzési rendszerét, szakképzési, továbbképzési lehetőségeiket tovább

Palacsinta kellene!

Belváros központ. Hatodik emelet. Tágas előtér, egyik oldalán a büfé, másikon ruhahatár, üvegfal, üvegajtók, az étteremben fa falburkolat, négy személyes asztalok, piros műanyag székek. Csala Lászlóné konyhavezető büszkén mutatja szép birodalmát: minden csempe, mindenütt tisztaság, tágas raktaarak, nyersanyag-előkészítők. A négy nagy gözüst közül csak egy van tele, szárazborsóleves készül, orcsiklandozó az illat a benne főző füstöltszalonnától. A 2 darab háromajtós gáz-sütő nagyszemben van, óriási tepsiükben illatoznak a már készült, kővére dagadt mákoskalácsok.

A dagasztógép nehéz fizikai munkától mentesít eldolgazóinkat — mutatja Csala né —, tessék elképzelni, milyen kemény tésztát kell például gyúrni a tarhonyához... Ez a robotgép nyolcféle műveletet tud... És sorra járom a további berendezéseket, gépeket: burgonya- és zöldségmármóz, Fritou, elektromos hús- és burgonyasütő (már csirkével is kipróbáltuk, isteni lett), vizgőzmelegítő ételtárolók, mosogatógép.

A konyha kapacitása 1000 adag, (jelenleg mintegy 200 adagos tartalékuk van, hogy szükség esetén más postaszerveket ki tudjanak segíteni), 11 főnyi személyzete van, köztük 3 a szakács. Két négyórás dolgozó az étkezés ideje alatt az étteremben tart rendet.

A dolgozók, a szakácsok egy része a mi nevelésünk — mondja Bojáné —, no meg a vezető is.

Csala: 16 éve vagyok a postánál, konyhalányként kezdtem, azután szakácsnő lettem, negyedik éve vagyok vezető.

Még nincs ebéddió, ezért benyitunk néhány szobába, hogy érdeklődjünk, a jól felszerelt konyhában milyen ételeket főznek.

Kapitány Edit, a Belváros központi szb-titkára: Állandó a kapcsolatunk a konyhavezetővel, rendszeresen elmondjuk, ha kifogások, észrevételek vannak, s tolmácsoljuk a kívánságokat. Ilyenkor például: legyen változatosabb az étlap, ne mindig ugyanazt a két-háromféle levest adják, keltészta helyett süthetnénk néha például palacsintát, meg az adagok is lehetnének nagyobbak.

Palacsintát 800 embernek? — válaszolja Bojáné. — Két ember fél napig csinálhatná, s milyen lenne az, amelyik reggel sült ki!

Hát olyan sütot kellene venni, mint a Halló bárban van! Beöntik a tésztát és kijön a kész palacsinta...

Megkóstoltam a mákoskalácsot. Nagyon finom volt, olyan könnyű, hogy majd elrepült.

Később alkalmam volt megkérni a heti étlapot. Idézem: — Gulyás leves, túróstészta — karalábé, vagy gyümölcsleves, sertéssült, burgonya, savanyúság — húsléves, főtt hús, szárazbabfőzelék — köménymagleves, sertéspörkölt, csőstészta — borsópüréleves, mákos kalács — zöldségleves, serpenyős burgonya, virsli.

Nagyon vigyázunk arra,

bővítik, az új női munkaszálláson a Szociális Hivatalnak is biztosítanak férőhelyeket. Részletes intézkedési terv készül az elnökségi határozat alapján az étkeztetés kiterjesztésére és kulturáliságának fokozására, s ehhez várják a postaszervek, szakszervezeti tanácsok, bizottságok javaslatait.

Általános helyzetképet kapunk a vezérigazgatóságon. Azért, hogy az adatok mellett élet költözzön, kimentünk két helyszínre. Kísérrők Boja Andrásné, a Szociális Hivatal étkeztetési osztályának vezetője.

hogy egy héten belül ne legyen ismétlődés, sőt arra is, hogy ugyanolyan leves, vagy főzelék ne legyen — mondja a konyhavezető.

Kovács Andrásné, 4-es postahivatal: Általában izletesen főznek. Néha a főzelék túl leveses. Elégedett vagyok az ételekkel, az ember természetesen nem várhatja ugyanazt, mint saját háztartásától. Arról nem beszélve, otthon is előfordul, hogy nem sikerül valami. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy az üzemi konyhán anyagnorma van, amiből nehéz gazdálkodni.

Távirda, nyilvántartási csoport: Nem nyilatkozhatunk a vezető engedélye nélkül.()

Távirda, fenntartási osztály, Dirner Györgyné (folyosó-interjú): Jó a koszt, a minőség is, az adag is elég-séges. Pedig én válogatós vagyok!

Ha tovább érdeklődtünk volna, valószínűleg ugyanazt tapasztaljuk: a véleményem nem egyformák. Mindenki-nek más az egyéni ízlése, de hát sajnos, ehhez egy üzemi konyha alkalmazkodni nem tud.

A Lipót központban teherliffel mentünk fel a harmadik emeletre, s éppen „összetalálkoztunk” két ételkannával. Itt 510 adagot főznek, ebből három helyre 321 adagot szállítanak. Saját dolgozók közül 180-an étkeznek.

Befejeződött a főzés, Terike néni, a szakácsnő porcelán tányérokba adagolja az ételeket: zöldborsóleves, mellé vagy serpenyősburgonya virslivel, fejszalattával, vagy két hatalmas túróstáska. Erzsike — aki három éve dolgozik itt, vidékről jár be — szorgalmasan mossa a folyosó követ. Trunka Pálné konyhavezető pedig arról beszél, hogy számára ez a munka nem szakma, hanem hivatás.

A pult innesső oldalán is kell, hogy ismerjük, szeressük az embereket. Itt egy nagy család étkezik. Ha valami finomat tudunk adni, együtt örülünk neki. Tegnap fahéjas tekercs volt, olyan gyönyörűen megkelt, úgy dicserték. Nekünk is jólesik. En azt is észreveszem, ha valakinek rossz a hangulata, s megérttem, akkor az ételhez is másként nyúl. De ha valaki úgy kritizál, hogy ez nem jó, én kijavítom: nem szereti — a kettő ugyanis nem ugyanaz.

Nagyon jó kis kollektíva van itt együtt. A Teriké néni huszonöt felé tud koncentrálni. Ha ő itt van, én nyugodt vagyok. Sajnos, már csak egy éve van a nyugdíj-jig. (19 éve dolgozik a postánál.) Jó a kapcsolatunk a vezető szervekkel, a gondnokkal, bármi elromlik, azonnal intézkedik, jön a szerelő. A konyha szerencsés fekvésű, nem süti a nap, jól szellőzik, s rendet lehet tartani, mindennek megvan a helye. (Valóban minden ragyog.)

Néhányan ebéd után vannak már, az előtérben dohányszag. Sugár Lajosné egyre azt ismételteti: ez a túróst isteni volt! Kapai Frigyesné, Horváth Dezsőné és Herjeld Jenőné az alkóponti üzemből vannak itt, három hónapja.

A Terében jobb a

koszt. Talán azért, mert ott egyféle menü van. A József-leves viszont rosszabb. A mai levesben a tészta kicsit elázott. Szívesen ennénk gyakra-bban kompótot.

Morócz Lászlóné: En már sok helyütt ettem, de nálunk a legjobb.

Juhász Józsefné: Ha Terike néni nincs itt, rögtön ész-re vesszük. Nagyon jól főz.

Bekukkantottam az étterembe, nagyon barátságos, otthonos, szép.

A sok jó mellett meg kell említenem valami negatívumot is — mondja a vezetőné. — Örülünk a porcelán edényeknek, annak ellenére, hogy a konyhai személyzet munkája nehezebb, 25 dekás súlykülönbség van a két tányér között, de nem örülünk annak, hogy készletünk egyre fogy. Három hó-

Főzőkonyha minden megyeszékhelyen

Néhány vidéki tapasztalatot is összegyűjtöttünk. Minden igazgatósági székhelyen van főzőkonyha, közülük kettőt — Miskolcon és Szegeden — vendéglátóipari vállalat üzemeltet. Munkaeöngondok miatt fordultak ez utóbbi megoldáshoz, de az árajánlat is kedvező volt, mivel a vendéglátóipar állami ártámogatást kap. A Szociális Hivatal konyháján 1 adag önköltsége az A menünél 13, a B menünél 16 forint, ugyanakkor Miskolcon 10,40 — és háromféle menüt szolgáltatnak fel. A tapasztalat szerint a két fél közötti szerződést az üzemeltető betartja, ha a postának valamilyen kérése van, készséggel teljesíti.

Egy vidéki körúton, a Szegedi Postaigazgatóság területén, több helyen beszélgettünk az üzemi étkeztetésről. Csongrád, postahivatal: az AFESZ két éttermében ebédel a dolgozóknek mintegy 20-22 százaléka. Egy ebéd ára 15 forint. A kézbesítők nemigen veszik igénybe az üzemi étkeztést.

A szegedi járás kishivatalában nem nagyon mutatkozik igény az üzemi étkeztetés iránt, de ahol szükséges volt, kapcsolatot teremtettek a helyi termelőszövetkezettel, ott étkezhetnek a posta dolgozói.

Hódmezővásárhely: a dolgozók fele él a hozzájárulással étkeztetés lehetőségével. Tizenegy helyen étkeznek. A járás szb-titkárától megtudtuk, hogy meglepően sokan — 30-40 százalék — ebé-

Mit mond a szakszervezet?

A szakszervezeti központban Simon Attilával, a közgazdasági osztály munkatársával beszélgettünk. Röviden kiegészítette az eddig elmondottakat, továbbá felhívta a figyelmet a legfontosabb tennivalókra.

Nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy csökken az étkezők száma. 1976-ban 21 278-an, 77-ben 19 ezer 804-en ebédeltek. Feltétlenül keresnünk kell ennek okait. Bizonyára az okok között van az is, hogy az étkeztetés tárgyi feltételeinek javulásával nem tartott mindenütt lépést a minőség javulása, az étkeztetés kulturálisága. Ezt a hiányt hivatott pótolni a nyersanyagnorma 1,50 forintos emelése. Kezdeményezésünkre indult el és folytatódik a műanyag tányérok porcelánra és alumínium evőeszközök rozsdamentesre történő kicserélése. Az információs jelentésekben is gyakran szerepel, hogy dolgozóink panaszkodnak az elszíneződött, vetemedett, gusztustalan tányérok miatt. A közgazdasági osztály intézkedési terve is azt a célt szolgálja, hogy a területek gazdasági és társadalmi vezetői maguk mondják meg, az étkeztetés fejlesztéséhez mit kell náluk tenni, mit kell ehhez biztosítani.

A Szociális Hivatal konyháján levő létszámlány miatt tovább kell folytatni a

nap mérlege: 200 evőeszközből 95 hiányzik, a tányérok-ból pedig 100. Két hete volt egy szakszervezeti aktívateketelet, kértém a segítséget, de a helyzet változatlan. A közelmúltban kaptam 12 zárt, műanyag sósöröt, úgy örültem, hogy nem kell kézzel belemászni a sőtartóba. Pár nap alatt mind eltűnt. Darabja talán 6,20.

Nagyon sokan foglalkoznak a postánál azzal, hogy az üzemi étkeztetés állandóan kulturáltabb, jobb minőségű legyen — sok pénzálldozat árán. Ezért különösen rossz szájízt okoz az embernek egyesek felelőtlensége, nem-törődősége. A köztulajdon-ra való vigyázást komolyabban kellene vennie mindenkinek. Ugy, mintha a saját zsebükről lenne szó.

delnek vendéglőkben, 11-15,50 forintot áron.

A Csongrád megyei Távközlési Üzemben változó munkahelyeken dolgoznak. A megyei vendéglátó vállalat olyan étkezési kártyákat ad ki a posta alkalmazottainak, amelyekkel bármelyik üzemegységükben étkezhetnek.

Igazgatósági tapasztalatok, melyekről Keresztes Mihály iszt-titkár tájékoztatót: területükön az étkezők száma változatlan. Sikerült elérniük — a szakszervezetek megyei tanácsainak és a megyei tanácsoknak a segítségével —, hogy a kishivatalokban dolgozó, gyermeküket egyedül nevelő anyáknak a termelőszövetkezetek étkezési lehetőségét biztosítsanak. Ez azért említésre méltó, mert a tsz-ek általában nem fogadnak idegen étkezőket.

Szegeden megoldódik — júliustól — a postás dolgozók ebédellátása, az új épületben ezeradagos konyha létesült. Saját erőből a konyhai személyzetet nem tudták előteremteni, ezért vendéglátóipari vállalatoktól kértek árajánlatot, s mivel a legkedvezőbbet Debrecen adta, velük kötötték — egyelőre — egyéves szerződést. Szeged 1 postahivatalban, a Szállítási Üzemben — ez most épül — és az oktatási alközpontban meglelt konyha lesz, s ezeket a központi konyha látja majd el. Ugy tervezik, hogy vacsorát is elvihetnek a dolgozók.

Az igazgatóság területén egységesen 4 forint az ebéd-hozzájárulás.

gépésztét, hogy az ott dolgozók terhei csökkenjenek. — Ismeretes, hogy elnökségi határozat van a vállalati hozzájárulás mértékének egységesítésére. Elképzelhetünk tartjuk, hogy kétféle hozzájárulás lenne, egyik a saját konyhákban, másik pedig az idegen konyhákban étkezők részére. Mindenesetre gondolni kell arra is, hogy a postaszervek igekezzenek felkutatni olcsóbb étkezési lehetőségeket, esetleg bővíteni kell a meglelt szállítást. Tudunk olyasmiról — Miskolcon —, hogy meglehetősen drága étteremben ebédelnek a dolgozók. A vezető feladata, hogy vigyázzanak a dolgozók pénzárcajára is. Különösen vonatkozik ez a változó munkahelyeken dolgozóakra. Nem használják ki például Budapesten azt a lehetőséget, hogy a munkahelyhez közel eső postaszervek vegyék fel a kapcsolatot. Most tárgyalunk a Kábel-üzem vezetőivel arról, hogyan lehetne jobban megoldani a mindig más-más területen dolgozók ebédellátását.

Befejezésül: az elnökségi határozatok szellemében azon törekedünk, hogy az üzemi étkeztetés színvonala állandóan emelkedjék, s minél több postás dolgozó számára tegyük vonzóvá és elérhetővé az étkeztést.

Bánhidi Éva

Művelődés a központi munkásszállóban

Ilyenkor a déli órákban még csendes a Posta Központi Munkásszálló. Lakói dolgoznak, csupán a Posta Oktatási Központ hallgatói ebédelnek, és néhányan, akiknek ezt munkabeosztásuk lehetővé teszi. Üresen ásitnak a szobák, a könyvtár ajtaját is csak kedvemért nyitja ki Szamosi Ferenc népművelő-könyvtáros.

— Ez a „vallatás” — mutat helyet a könyvespolcok között elhelyezkedő kis íróasztallal szemben.

— De most fordul a kocka, és valló lesz a vallatóból. Kérem, mondja el a szék történetét.

— Régebben, ha valaki „rossz fát tett a tűzre”, ide hívtam, abba a székbe ültetem, úgy beszélgetünk. Sajnos, az ilyen beszélgetések gyakran a szállóból való távozással végződnek.

— A fegyelmet és a népművelést sem lehet elválasztani. Amikor új lakó érkezik, a szálló vezetője rövid beszélgetéssel ismerteti vele a házirendet, majd itt, a könyvtárban folytatjuk az ismerkedést. Érdeklődünk családi helyzetéről, szüleivel, családjával fenntartott kapcsolatáról, munkájáról, kéréséről. Azt is megkérdezzük, hogy van-e képzési, továbbképzési igénye, milyen céljai vannak, mennyi a szabad ideje és hogyan kívánja eltölteni. A kérdések után én is elmondom, milyen kulturális, sportolási lehetőségeket nyújt lakóinak a szálló, javasolom, hogy lépjen be a könyvtárba vagy a filmklubba, látogassa előadásaink valamelyikét. Hogy mit ajánlok, az attól függ, ki milyen alappal jön ide.

Évekkel ezelőtt még sokan érkeztek általános iskolai végzettség nélkül. 1971-től évente 20–25 fiatal végezte el az általános iskolát. Ma már az a gondunk, hogy minél többen jelentkezzenek középfokú képzésre. Eddig mintegy huszonegyen értették el a végzettségüket. Most kilencen járnak gimnáziumba és szakiskolákba, ketten jogot tanulnak, egy lakónk pedig a műszaki egyetem magasépítési szakát végzi.

— Milyen lehetőségeket tudnak adni a tanulóknak?

— Általában a lakószobákban tanulnak, a vizsgaidőszakban tudunk külön tanu-

lósabát adni, erre az egyik betegszobát alakítjuk át, de ha szükséges, más helyiségeket is a rendelkezésükre bocsátunk. Erettiségi előtt korrepetálást tartunk.

— A szobákban nyolcan laknak, így nehéz lehet tanulni.

— Elismerés jár mindenkinek, aki a munkája mellett vállalja a tanulási nehézségeit. De az itt tanulóknak talán még könnyebb, mint a családi környezetben élőknek. A szobák beosztása olyan, hogy a térelválasztókkal bárki zavartalanul tanulhat.

— A tanuláson kívül milyen egyéb művelődési lehetőségeket találnak itt a postások?

— Az igénybevevők 35–40 százaléka a szálló megnyitása, 1969 óta lakik itt. Eleinte a kulturális élet a Posta Művelődési Központ által rendezett havi egy ismeretterjesztő előadásból állt, de már az első év folyamán áttértünk a hetenkénti előadásokra. Később létrehoztuk a filmklubot. Az ismeretterjesztő kisfilmek már nem elégtettek ki az igényeket. Neves előadókat hívtunk meg, majd játékfilmeket is kezdtünk vetíteni, rövid bevezetővel a hétfői napokon. Minden kedden ismeretterjesztő előadást tartunk. Négy sorozatot indítottunk: katonapolitikai és állambiztonsági, munkásmozgalmi, hadtörténelmi és irodalmi sorozatot. Ezeket az előadásokat mindig filmvetítéssel kövük egybe.

Irodalmi sorozatunkban neves írók megfigyelték regényeiket mutatjuk be. Ez segíti az olvasás megszerzését. Egy-egy film után gyakran kéri az író más regényét is. Így volt ez például Zolával is. Hosszú volt az út, kezdetben nagybetűs képes könyveket kölcsönöztünk, aztán az ifjúsági könyvek következtek, majd a krimi, Szilvási, Berkesi, aztán egy-egy Moldova, ma már esetleg komolyabb könyvet is kérnek.

Nagy eredmény, hogy a „Kell a jó könyv” olvasópoliárat feltételeinek eddig tízenegyen tették eleget, és várhatóan még hatan csatlakoznak az olvasómozgalomhoz. Mintegy 2 ezer saját és választott, az 5 éves Molnár Szilvia Édesapám kézbesítésében, a 6 éves Szécsényi Réka Postahivatal, az ugyancsak 6 éves Hajnal Szabolcs Levél érkezett, valamint az ugyanilyen korú Szász Teréz Édesapám viszi a levelet című képen minden kétséget kizárva megmutatkozik a szülők postás foglalkozása.

Az iskolások pályázatának — mint említettem — feltétele volt a postai téma. Az értékelésnél tehát inkább azt kell kiemelni, hogy némelyik „alkotó” milyen jó megfigyelő. Erről tanúskodik az alsó tagozatos pályázók közül Szalai Sándor Táviratunk, vagy Bekési Ildikó Táviratunk-központ című képe. Ezeket szinte szakszerű elrendezésben szemlélhetők a munka tárgyát képező berendezések és a munkaeszközök.

Ugyanezt láthatjuk — csak egy fokkal fejlettebben — az úttörő kompozícióin is. Kenderesi Zoltán Kézbesítés tanyán c. munkája teljesen a mai állapotokat idézi: nemcsak a gépkocsin érkező külterületi kezelő mutatja be, helyet kaptak a képen a csoportos kézbesítő levélzatrányok is. Kiss Attila pályaműven a korszerű távközlés jelenik meg: postai témának ő a talajdörögdi úrtávközlési földi állomást választotta.

A szabadon választott témákban már merészebb gondolatok, nehezebb műfajok is megtalálhatók. Hadd emeljem ki ezek közül Bekési Ildikó Önarcképét, valamint Soós Ildikó plakátszerűen feldolgozott VIT — Havanna c. munkáját.

A kiállítás megnyitásának

a központi könyvtárból kölcsönzött 3 ezer kötetünk van. — Kulturális nevelőmunkájukkal díjat nyertek a szállók közötti versenyen.

— A Szakszervezetek Budapesti Tanácsa és a Fővárosi Művelődési Ház a munkásszállók és a szakmai művelődési központok közös tevékenységét értékelte: így nyertünk 20 ezer forint jutalmat a múlt évben.

— Ebben a szép, hatalmas épületben valóban minden megtalálható, amire szükség lehet, de rendezvényekre alkalmas termet sehol nem láttam.

— Sajnos, csak az étteremben, vacsora után tarthatunk rendezvényeket. Bizony, gyakran zavar bennünket a konyhából kihallatszó mosogatók zaja. Míg a televíziót is ott nézik, igaz, csak fél kilenc után, amikor véget érnek az előadások... Szerettünk volna szakköröket szervezni, de arra sem volt helyünk.

— Hamarosan elkészül a szálló másik része, az új, 6 emeletes, 400 személyes épület; abban bizonyára terveztek kulturális foglalkozásra megfelelő helyiséget is.

— Ez kimaradt az új épület tervei közül. Igaz, kétszázal több ember tartozik majd hozzá, és abban a szállóban nők laknak. Ugy terveztek, hogy majd megbeszélik az új lakókkal, milyen kulturális igényük van, és ennek megfelelően, egyeztetve az itteniekkel, alakítjuk ki a következő időszak művelődési programját.

A Központi Munkásszálló dolgozói mindent megtesznek azért, hogy szűkös lehetőségek között is gazdag kulturális életet alakítsanak ki. Eredményeik, a lakók műveltségének fejlődése is azt igazolja, hogy az eddigig több segítséget érdemelnének. Jó lenne már nemcsak beszélni a közművelődésről, hanem a lehetőségeket is megteremteni. És még egy gondolat: azokkal a lehetőségekkel, amelyek már megvannak, mint például a Posta Művelődési Központ, mégis jobban kellene élni, mert az a ház elsősorban a postás dolgozóké. Használják szabad idejük hasznos eltöltésére, tudásuk, műveltségük gyarapítására!

Szírmai Mária

Nyáron sincs uborkaszézon

Mozgalmasnak ígérkezik a Posta Művelődési Központ Képzőművészeti Stúdiójának évadzárása. Június 19-én érkeznek hozzánk lengyel vendégek: a wrocławi postás amatőr képzőművész kör tagjai.

Nem először találkoznak. Kapcsolatuk már több mint egy évtizedre tekinthet vissza. Ligeti Miklós, a stúdió társadalmi vezetőségének tagja volt a kezdeményező, és ma is ápolója, segítőtje a barátságunknak. Minden második évben a magyarok látogatnak Lengyelországba, s a vendéglátók szűkebb pátriájában, Alsó-Szilézia hangulatos, szép vidékén vehetnek részt az ottani művésztelep munkájában. Az elménnyekből képek születnek.

Az idén ők várják gazdag programmal vendégeiket. Budapest nevezetességei mellett kirándulást szerveznek részükre Tatára és Esztergomba, megtekintik a Dunakanyar festői vidékét és Szentendrét. Hajóval mennek Vácmára, ott a város nevezetességei mellett Nagy B. István festőművész műtermét is megtekintik. A kirándulások, az élményszerzés mellett a vendéglátók lehetőséget biztosítanak arra is, hogy a stúdió helyiségeiben dolgozhassanak.

Hosszú évek tapasztalata bizonyítja, hogy a kapcsolat gyümölcsöző. Ezt nemcsak a cserekiállítások bizonyítják, amelyeken szép számmal szerepelnek a lengyel vagy magyar elménnyekből született anyagok, hanem az a friss, új szemlélet is, amely

a külföldi elménnyek hatására a képeken megnyilvánul.

A budapesti postás képzőművészek a lengyel vendégek fogadására mellett még egy-egy izgalmas eseménynek néznek elebe ebben a hónapban. Most nyílik az országos amatőr képzőművészeti kiállítás Tatán, s ezen hat alkotással szerepelnek. Ez után sem lankad a művészi élet. Most folyik az anyaggyűjtés a munkás képzőművész körök között rendezendő kiállításra. Ezen is szeretnénk legalább olyan sikerrel szerepelni, mint az ezt megelőző alkalommal.

A nyarat — mint az előző években is mindig — különböző művésztelepeken töltik a képzőművészeti stúdió tagjai. Rendszeres látogatói a tojázi, a telkibányai, a gyulai, a mártélyi és a zebegényi művésztelepeknek. Szükségszerű a sokféleség, mert az ország különböző tájain és különböző működtetők által szervezett szabadtéri, mind különböző képzőművészeti irányzatok műhelymunkáiba avatják be a résztvevőket. A foglalkozásokat mindenütt nagyszerű mesterek irányítják.

A stúdió munkájára a művésztelepek mindig frissen hatnak. Ez a fajta alkotói nyitottság eredményezi azt, hogy irányzataiban, stílusai- ban gazdag szakköri tevékenységgel találkozhatunk. A stúdió már kétszer nyerte el a Népművelési Intézet által adományozott Kiváló címét.

Sokféle képzőművészeti stílus képviselői dolgoznak

együtt Nagy B. István festőművész, stúdióvezető irányítása alatt. Eredményes pedagógiai munkájának titka, hogy minden alkotóhoz saját világa felől közelít, azt segíti kibontakozni.

A stúdióvezető munkáját Ferk Ilona festőművész segíti, aki nagy nozzaéréssel és lelkesedéssel foglalkozik a rajziskolai tagjaival. A rajziskolába többségükben gyerekek járnak, akik itt sajátítják el a rajzolást, a festés alapismereteit.

A stúdió foglalkozásainak alkotómunkán kívül, gazdag képzőművészeti ismeretszerzésre is lehetőség nyílik. Gyakoriak a művészettörténeli előadások, a filmvetítések, s közösen járnak múzeum- és tárlatlátogatásra is. Jó munkájuk eredménye kiállítás: anyag, amely házi, kerületi, országos, sőt nemzetközi kiállításra is megtekinthető.

De csak ez lenne? Csak a kész, falra vagy tablóra akasztható kép? Természetesen ez is, de nem egyedül. A bennünk levő és a bennünk körülvevő világ általunk kifejezhető, kezünk által megformálható. Ez a mindennapok gyakorlatában hozzásegít ahhoz, hogy megértsük: cselekvő részesei vagyunk a világnak; nemcsak résztvevői, formálói is. Tehetségünkhez mérten gazdagíthatjuk mások és magunk örömeit.

Ebben a munkában nyáron sem lehet szünet. A postás amatőr képzőművészeknek gazdag nyári programjukhoz sok-sok sikert kívánunk. Józsa Ágnes

Varázslat a hanglemez mellett

Komolyzenei ismeretterjesztés — a lehető legnépszerűbb formában. Vázlatosan így fogalmazhatók meg a Postások Szakszervezetének zeneiskoláját 28 esztendeje igazgató zenepedagógus: dr. Káldor János „kiskatéja” a művelődési központban működő Zenebarátok köre céljairól.

A klubszéri összejeveleik évenként átlag 16 előadást 1967 óta tartja a 30–40 fős, különböző korú és foglalkozású hallgatóságnak. Mert a széksorokban — sokan kezdettől — a postás nyugdíjasoktól kezdve, a város másik végéről rendszeresen ide járó röntgenasszisztensig csakúgy ott ülnek, mint a tizen-huszoneves diákok, vagy mint a középkorú háziasszony, sőt néhány „profli” is: például egy zenetanár, meg a rangos fővárosi énekar állandó tagja. Pedig a Zenebarátok köre programjait nem a vajtfülűeknek állítja össze az előadó, nem kíván a szó szoros értelmében vett zenetörtéket nevelni. Csupán olyan színvonalon akarja felkészíteni hallgatóit, hogy a klasszikus muzsika befogadására, hogy a műveket tudatosan is élvezzék.

Nem lehet valakit csak úgy „beléköni” egy hangversenyterembe, vagy az Operaházba — mondja Káldor János — hiszen gyakran fogékony, rendszeres operalátogató, berlettulajdonos sem mindig képes megérezni az élményt. Nem, mert például nem ismeri a szerző életét, a társadalmat, melyben alkotott, nincs tisztában a mű fogantatásának körülményeivel, vagy éppen magával a zenei műfajjal, a felépítésével. Pedig mindez, sok más összetevővel együtt, nyújt teljes élményt, érhet el igazi hatást. A Zenebarátok körének kéthetenként tartott ismeretelőadásai arra törekednek, hogy a hanglemezre vett szerzemények lejátszásakor a felsoroltakat összetettésséggel élvezzék az érdeklődők, hogy mintegy „belehelyezzen” őket a zenébe — idén például az összes Beethoven-szimfónia környezetébe.

S ami még ide kívánkozik: olykor, sajnos, még a legkiválóbb operisták szövegmondása is hagy maga után kívánnivalót... Holott a zene szerves tartozéka, a libretto megértése nélkül a

művészet enyhén szólva — csonka. A művelődési központ Pódium címmel rendszeresen szervezett egyik műsorához ezért hívtam meg szándékosan olyan fiatal művészeket, akik pontos, tiszta szövegmondásának is nagyban köszönhető, hogy Bartók: A kékszakállú herceg vára olyan nem várt nagy sikert aratott.

De mondjon inkább véleményét programjaikról a legilletékesebb, az egyik hűséges „törzsgárdatagunk”... Dr. Sinkovics Györgyné négy évvel ezelőtt véletlenül értesült a Posta Művelődési Központnak erről a „szolgáltatásáról”. Azóta szinte egyet sem mulasztott el.

Budáról zárandólok ide minden alkalommal, ha esik, ha fúj — mondja a zeneigazgató távoztaival. — És annak ellenére, hogy nem vagyok éppen kezdő zeneelvezető, itt minden esetben ritka élményben van részem. Még az olyan művek újra-meghallgatásakor is, mint mondjuk az unalomig ismert Carmen, vagy a már limonádénak elkönyvelt Pillangókisasszony. Káldor János olyan csodálatos légkört tud teremteni, olyan lebilincselően „emeli át” hallgatóit, hogy a zenei alkotás legközepebe, hogy én például egy-

szer sokadmagammal, a már ezerszer hallott Bohémélet kabátáráját itt szabályosan megkönyveztem.

Amikor pedig meghirdette a Kékszakállú herceg bemutatóját, most már bevallom, még az állandó látogatóknak is előre borsódzott tőle a hátta. Mert ismerjük be őszintén: bármilyen zeneorás is Bartók Béla, az átlagos zenekedvelő még mindig kevésbé élvezi muzsikáját. De hát eljöttünk, kíváncsiságból, főképpen pedig az előadó iránti tiszteletből. És ismét varázslat történt. A szétbontott opera egy-egy részletének, szimbólumának kiemelése, újraismétlése zongorán, a felhangzó, szövegükben is pontosan érthető áriák, az előadó, magával ragadó, szuggesztív ismertetése a szerzőről, ismét olyan hatást gyakorolt ránk, hogy szinte néma áhítattal hallgattuk végig a két órát, s a siker kirobbanó volt.

Egyszer megkérdeztem Káldor Jánost: Hogyan csinálja? Rutin — felelte mosolygva. Amit persze senki nem hisz el neki, hiszen tapasztalatból is tudjuk, mi a különbség a gyakorlattal, s a hivatással emelt pedagógia között. És ha valaki mégse tudná, elég, hogy csak egyszer ellátogat közénk.

Simon Zsuzsa

FELHÍVÁS

Még a szeptemberi nyitás előtt szeretnénk felújítani címanyagunkat. Ezért kérjük, hogy akik programjainkról értesítést szeretnének kapni, az alábbi válaszlévelet borítékban, pontos címünk megjelölésével, Intézményünkhez eljuttatni szíveskedjenek. Várja jelentkezésüket a PMK vezetősége

Címünk: Posta Művelődési Központ 1373 Budapest, Pf. 601.

Kérem a Híradót Meghívót kérek:

- a Pódium-sorozat (kéthetenként, vasárnap délután; irodalmi, zenei műsor)
- Zenebarátok Klubja (Schubert-sorozat)
- Kamaraversenyek
- Múzeumbárátok Köre
- Irodalmi estek
- Kiállítások
- Ismeretterjesztő előadások (művészettörténet, építészet, iparművészet, csillagászat, biológiai, külpolitikai, történelem) rendezvényeire.

(Igénylését aláhúzással jelezze!)

Mozaikok a postások kerékpáros-szakosztályának életéből

Amikor még újszerűtű di-
vatnak számított a kerékpár-
természetes volt, hogy egy
alakuló sportegyesület is fel-
állította. A maga kerékpáros
szakosztályát. Ez az 1899-ben
létrehozott PSE-elődnél sem
volt másképpen. Így a szak-
osztály egyidős az egyesület-
tel.

Az új kedvtelés iránti lel-
kesedés nem sokáig tartott. A
bőrlemba a kerékpározás sok
hívét elhódította, noha eleinte
több százán hódoltak a ke-
rékpáros kirándulások örö-
meinek. A kezdeti lelkesedés
elmúltával csak darvadozott,
kókadozott a szakosztály,
mind a húszas évek elejéig.
Ekkor mint a főnix madár a
porából, szárnyra kapott és
lelkes vezetőinek segítségével
az ország legerősebb szakos-
tályának egyikévé fejlődött.
Pedig ez nem kis szó, hiszen

akkor a magyar kerékpáros
sport közelebb volt a világ
élvonalához, mint bármikor
előtte és utána. Elsőnek ren-
deztek Európában amatőrök
részére több napos körver-
senyt a francia hivatásosok
részére már hagyományosan
évről évre lebonyolított Tour
de France mintájára. Horváth,
Nemes, Jálcs, Peck, Bálint, a
postások údvőskéi, vezérse-
repet játszottak ezeken és az
egyéb versenyeken. Szekeres
pedig a pályán jeleskedett.
Ezeken vonszolt a Millenáris-
ra, amikor az öles plakátok az
indulását hirdették. Húgyec,
az eddigi egyetlen közös me-
zőnyű profi-amatőr országúti
világbajnokságon szerzett
nyolcadik helyet az amatőrök
sorrendjében. A postások fe-
hér-zöld mezét gyakran vál-
tották fel versenyzőik a címe-
res válogatottságot jelentő
piros-fehér-zöld mezre.

Ennek a ragyogó múltnak
volt folytatása is. Igaz, a pos-
tai biztos kenyér is vonzotta
az egyesületbe a sportban is
érvényszerűen akarókat. Ritz
István, Gere Gyula ország-
úton, a sokoldalú Nótás Ká-
roly országúton és pályán
nyújtott kiváló, Peltásky Fe-
renc, majd Csikós Gyula pá-
lyán teremtett egy-egy idő-
szakra egyeduralkodó helyze-
tet. Jól egészítette ki ezt az
együtttest a maga korában
Toma József, Szalay Antal és
a név szerint fel nem sorol-
ható sok-sok sikerkövacs.

Még a háború sem tudta
szétzúzni a hagyományokat.
Megmaradtak a régiak, és
jöttek az újak. Tóbiás Zoltán,
Pataki József, akinek telje-
sítőmánya a párizsi 1947-es
világbajnokságon még a profi
menedzserek is felfigyeltek.
És jött minden idők egyik
leggyorsabb lábú tehetsége, a
híres apa szerepét átvevő ifj.
Szekeres Béla. Pásztor István
főiskolai világbajnoki győze-
lemig vitte. A megtorpanás
az ötvenes évek elején követ-
kezett be. Jöttek az új lehe-
tőségek, ezeket azonban nem
a Postás SE, hanem a vetély-
társ egyesületek tudták nyúj-
tani. A posta sem volt már
annyira vonzó munkahely.
Mások erősödtek, a postás
szakosztály már nem tudott
többet nyújtani. De nem
adta fel. Ha az élen haladni
nem is tudott — lépést azért
tartott a többiekkel. Végül
Oskár, Simó László, Dömötör
Sándor volt a régi szép
hagyományok folytatója. Mel-
lettük Székely, Rózner, Homor
is fényesítette a homályosodó
hírnevet.

A sors azonban nem mindig
könyörületes. Jött egy kellem-
tlen át nem gondolt egyesületi
összevonás, majd szétválás, és
mindent lehetett előlő kezd-
ni. A szakosztályt majd a
semmiről indult. Csak a pa-
tinás neve volt meg. A jelent-
kezett újoncokban szerencsére
postás vér csordogált és
oroszlán szív dobogott. A
Richter-testvérek és Benkő
bizonyították, hogy temetni
még nem szabad. Az elnyűhe-
tetlen, sokoldalú Benkő Lajos
már-már Nótás Károly idejé-
nek eredményeit idézte. Pá-
lyafutásának végével úgy lát-
szott, egypár soványabb esz-

tendő következék. Erősítés
után kellett tehát nézni. A lé-
giósok, Bojtár, Csuhá, Ma-
gyar, Tiszai gyorsan beillesz-
kedtek a családba, és műkö-
désükkel, helytállással, az új
színekért is derekasan
küzdve biztosították az átme-
neti időkön való túljutást.

Ezalatt ismét nevelés kez-
dődött. Új idők friss szelekké
és friss erővel. Az egyik egy-
kori bajnok versenyző, Döm-
mötör Sándor vette át volt
mesterétől az edzői stafétabo-
tot.

— Ez volt a múlt, a mai
napig. És, hogyan tovább?
Biztató a jövő?

Egyértelmű igennel kell fe-
lelni. Ha jó a vetés és jó a
gazda, jónak kell lennie a
termésnek, még akkor is, ha
a viszonytársaság idők hátrál-
tatják az érést. Persze, nehé-
ségek vannak. Fegyelmezni
kell, de vannak biztató, ígé-
retes jelenségek. Az új ter-
mésből volt, aki beért.

Prommer József személyében
ismét volt már a PSE-nek
címeres versenyzője. Jelenleg,
sajnos, az anyagi körülmények
a további előrelépésben. Kajdi
Jánosra is felfigyeltek már a
sportág szövetségi szakági ve-
zetői. Herrner Gábor, Tóth
Károly nemcsak oroszánkö-
rmeit mutogatja, hanem egy-
két bajnoki címmel a tarso-
lyában elérte, hogy az ellen-
felek már ismét számolnak a
fehér-zöld színeket viselő pos-
tásokkal. A legfiatalabbak kö-
zött is van már, aki a tojá-
sól kibújva próbálgatja szár-
nyainak erősségét.

A jövő tehát?

Ha távlatban is, de reményt
keltő. Anyagiakban nem dú-
sál a szakosztály, de hagyó-
mánytisztelő van, cél is van,
az akarát sem hiányzik. A hegyi
bajnokságok, Budapest
csapatbajnokságok mellé to-
vábbi rangos sikerek elérése
is a célkitűzés kerüli.

A 75 éves jubileumi év-
könyv kerékpáros részének
kis mottecskája így hangzott:

„Csillognak a kerekék,
hajrázatok gyerekei!”

Bizonyosak vagyunk abban,
hogy a kerékpár nyergében
ülő postások jól fognak haj-
rázni.

Borbély Tibor

A postások nyerték a tisztképző intézetek versenyét

Ebben az évben a BKV
rendezte a KPM-hez tartozó
tisztképző intézetek (MÁV,
Volán, BKV és POK) kultu-
rális és sport seregszemléjét.
A POK csapata, amely a
tisztai tanfolyamok (napnali és
levelező tagozat) hallgatóinak
válogatottja, igen eredmé-
nyesen szerepelt, és összesítve is
első helyezést ért el.

EREDMÉNYEK:

Céllövészet: nők: csapatban
4., egyéniben 2. helyezés; fér-
fiak csapatban és egyéniben
3. helyezés.

Asztalitenisz: nők és férfi
csapat 1. helyezés.
Sakk: csapat 2. helyezés.
Kispályás labdarúgás: férfi-
ak 3. helyezés.
Atlétika: nők: 100 méteren
2., 200 méteren 1., 4x100-as
váltó 1., távolugrásban 1. és 6.,
súlylökésben 1. helyezés; fér-
fiak: 100 méteren 1., 400 mé-
teren 1., 4x100 váltó 1., távol-
ugrásban 1. és 5., magasug-
rásban 1. és 2. súlylökésben
1. és 5. helyezés.
Összesítve: 20 versenyszám-
ból 12 győzelem, ezenkívül 4
második és 3 harmadik hely.
Sz. T.

Női labdarúgók Miskolcon

A Miskolci Postaigazgató-
ság Szakszervezeti Tanácsa
rendezte meg az első országos
női kispályás labdarúgó-baj-
nokságot, június 10—11-én. Öt
csapat nevezett a bajnoksá-
ra. A versenyt Horváth Kál-
mán iszt-tikár nyitotta meg.

A résztvevők körmérkőzéses
formában döntötték el a he-
lyezéseket. A szombat délelőti
első sem zavarta a lelkes,
sportszerű játékokat.

A versenyből kiemelkedett
a TIG, a BPIG és a KPSZ
csapata, melyek izgalmas mér-
kőzéseken döntötték el az első
három hely sorsát.

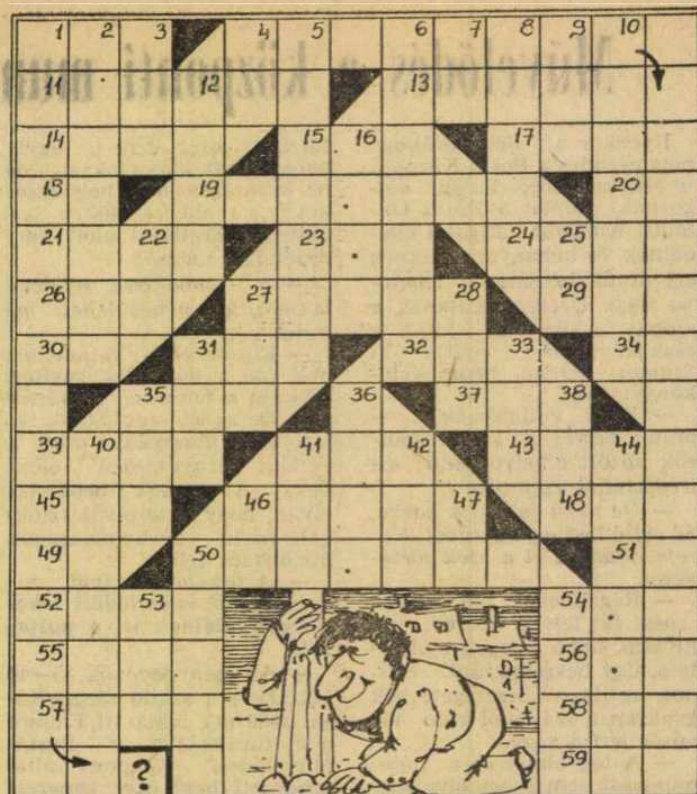
Eredmények: TIG—Miskolc
4-1, KPSZ—HTI 5-0, TIG—
BPIG 1-0, Miskolc—HTI 2-0,
BPIG—KPSZ 1-0, HTI—TIG
0-3, KPSZ—Miskolc 5-1, HTI
—BPIG 0-4, TIG—KPSZ 2-1,
BPIG—Miskolc 0-0.

Végeredmény: 1. TIG (8
pont), 2. BPIG (5), 3. KPSZ
(4), 4. Miskolc (3), 5. HTI (0).

Az első helyezettinek járó
tiszteletdíjat és az első három-
nak az oklevelét Horváth Kál-
mán adta át.

Úgy értékeljük, hogy a baj-
nokság kiírása, jó kezdemé-
nyezés volt. Célszerű lenne,
ha a többi iszt. is bekapcsol-
lódná a versenybe a jövőben.

—Tolnai—

— Te, Józsi, a szomszéd-
asszony látott az éjszaka ha-
zajónni, és azt mondja, ölel-
getted a lámpavasat — ezzel
ébreszti reggel férjét a fele-
ség.

Józsi válasza a vízsz. 4. és
a függ. 1. alatt található.

VÍZSZINTES:

1. Durva szövésű kelme. 4.
A válasz első része. 11. Afri-
kai köztársaság. 13. Pest
megyei község. 14. Kártyajáték,
15. Angyalrang (ford.). 17.
Óhaj. 18. Atlé egyenmű. 19.
Hozzáértő. 20. Mássalhang-
zó kiejtve. 21. A francia kár-
tya egyik színe (eredeti írás-
móddal). 23. Helyhatározószó.
24. Szanitéc része. 26. Pénz-
ügyi kötelezettség. 27. A-val
a végén — gőzfűrdő. 29. Téli
ruhadarab. 30. Végtelen Piac!
31. Szóösszetétel előtagja-
ként életet jelent. 32. Boráról
híres község. 34. Hangtalan
lét! 35. A magyar munkás-
mozgalom jelentős személyisé-
ge volt (Béla). 37. Filmfajta.
39. Ismert táncdalénekes volt
(Stefi). 41. Ókori földközi-ten-
geri nép. 46. Híres női vívó
testvérpár. 45. Tisztít. 46. Mu-
zsikál. 48. Három — olaszul.
49. A propil jele. 50. A posta
egyik Balaton menti üdülőhe-
lye. 51. Fordított tagadószó.
52. Férfinev. 54. Neves köl-
tőnk. 55. T-vel a végén csúfo-
lódó dalban szereplő község

neve. 56. Kanaliz (ford.). 57.
Szúrós gyomnövény. 58. Név-
előcs kiejtett mássalhangzó.
59. Egyik postaszervünk rövi-
dített neve.

FÜGGŐLEGES:

1. A válasz második része.
2. Irodalmi műfaj. 3. Hivatal
— németül. 4. 101 a rómaiak-
nál. 5. Valamilyen sportot
űző. 6. Mennyiség — idegen
szóval. 7. Tagadószó. 7. Férfi-
név. 9. Kevert más. 10. Ten-
gődik. 12. Vítát eldöntő sze-
mély. 16. ... print, lemezok-
szorosító eljárás. 22. Görög
betű. 25. Kötőszó. 27. Vágány.
28. Vízi növény. 31. Rossz a
hangulata. 33. Német névelő.
35. Him állat. 36. Irónia. 38.
Női hangnem. 40. Idomítóeszköz.
41. Nemzetközi írószövet-
ség. 42. Az embereket egymás-
tól megkülönbözteti. 44. Való-
di. 46. Mutatózó (ford.). 47.
Igekövető. 50. Fuvola. 53. Becé-
zett női név. 54. Betakarít.

— Bányai

Beküldési határidő: július
10.
Előző rejtélyünk helyes
megfejtése: Ne aggódj, mint-
ha nem hallottam volna, amit
mondál.

Könyvjutalmat nyertek:
Köncz Erzsébet (Mezőcsát),
Márkus Sándorné (Dör), Már-
kus Sándorné (Budapest), Sár-
közi Marianna (Pápa), Schö-
ninger Edit (Vértesszőlő).

A június 2-án megkezdődött
és még megjelenésünk idő-
pontjában is tartó labdarúgó
világbajnokságot nyolc 2 fo-
rintos bélyeggel és egy blok-
kal köszöntötte a Magyar
Posta. A bélyegeken az első
fordulóban egymás ellen pá-
lyára lépő csapatok egy-egy
játékosa és zászlója látható. A
blokk a VB embleáját, a
résztvevő országok zászlóját
és az INTEL SAT IV. távköz-
lési műholdat mutatja.

Június végén — első íz-
ben amerikai földrészen, Ku-
bában — rendezik meg a XI.
Világifjúsági és Diákitalko-

zót. A találkozót a Magyar
Posta 2 db 1 Ft-os bélyeggel
köszönti. A bélyegek több szí-
nű ofszetnyomással a Pénz-
jegynyomdában készültek,
Zsitva Szabolcs grafikusmü-
vész terve alapján. A bélyeg-
ívekben a kétféle bélyegből
25—25 db van; egymás mellett
különböző, egymás alatt azo-
nos rajzú bélyegek helyezked-
nek el.

Gyarmati Ilona

POSTÁS DOLGOZO

A Postások Szakszervezetének Lapja
Szerkesztő a Szerkesztő bizottság
Szerkesztője: 1146 Budapest, XIV., Chazár András u. 13.
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777
Kiadja a Nepszava Kiadó Vállalat
A kiadásért felel: DR. SUTH PETER igazgató
1964 Budapest, VII., Rakóczi ut. 54.
Telefon: 234-819
78-2471. Szikra Lapnyomda Budapest
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Név	
Cím	